

اداره چاپی :

مجلسه مجتهدان آراءى صاحبى مانتد ۱۶

آبولا

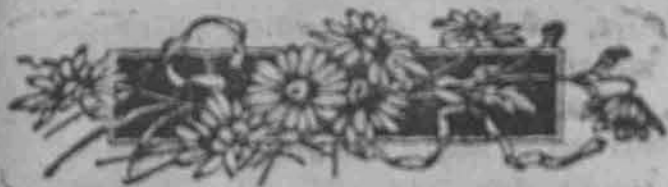
صاحب امتیاز و مدیر مسئول :

آریستو ویولوس د. خریستیدیس

'Ασ'Ολα

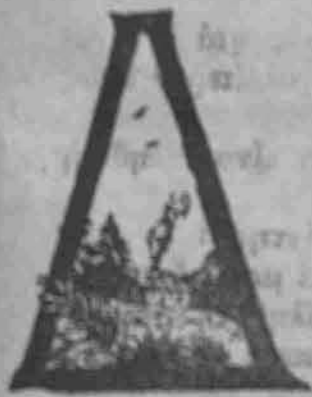
Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΕΙΣ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΝ

ΕΝ πρέπει νὰ νομισθῆ ὁμῶς, ἀγαπητοὶ μου μικροὶ φίλοι, ὅτι ἡ ἐργασία καὶ μόνη εἶναι τὸ μόνον στοιχείον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸν βίον.

Εἴμπορεῖ νὰ εἶναι τὸ πρῶτον, τὸ σπουδαιότερον καὶ

τὸ οὐσιωδέστερον, ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ. Εἶναι ὅτι καὶ ὁ θεμέλιος λίθος ἄνευ αὐτοῦ ἀδύνατον νὰ κτισθῆ ἐν σπίτι, ἀλλὰ καὶ ὁ θεμέλιος λίθος μόνον δὲν ἀποτελεῖ τὸ σπίτι.

Ἄνευ τῆς ἐργασίας, δὲν θὰ κατορθώσῃ ποτὲ κάνεις νὰ προαχθῆ ἐπαρκῶς εἰς τὴν κοινωνικὴν ἐκτίμησιν καὶ εἰς τὴν εὐδοκίμῃσιν, ὅστις δὲ θὰ δυσχυρισθῆ τὸ ἐναντίον, ἢ σφάλῃται ἢ προσπαθεῖ νὰ ἀπατήσῃ. Μόνη ἡ ἐργασία δημιουργεῖ ἢ συντηρεῖ τὰ εἴμια πλοῦτη, μόνη ἡ ἐργασία προσπορίζει τὰς δικαιοτέρας τιμάς.

Ἄλλ', ὡς εἶπομεν, ἀπαιτοῦνται καὶ μερικά ἄλλα συναφῆ προσόντα.

Ἐν πρώτοις, ἡ φιλοπονία πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ χαρακτήρα εὐθὺν καὶ τὴν αὐτοπεποιθήσιν.

Τὰ προσόντα τοῦ χαρακτήρος εἶναι πάντοτε ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα καθιστῶσι τὸν ἄνθρωπον ἀγασπητὸν καὶ συμπαθῆ ἢ, τοῦναντίον, ἀντιπαθητικὸν καὶ ἀκοινωνητὸν ἀλλὰ, ἐκτὸς τῶν ἀφελημάτων, τὰ ὁποῖα προσφέρουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, τὰ προσόντα τοῦ χαρακτήρος φέρουν εἰς τὸ φῶς καὶ ἀνυψώνουν ὑπερβολικὰ τὰς ἀλλὰς ἀρετάς, αἱ ὁποῖαι στολίζουν τοὺς ἄνθρώπους.

Τί θὰ εἴπατε, αἰφνης, δι' ἓνα ἐργατικὸν μὲν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ὁμῶς ἔχει χαρακτήρα ἐλεεινὸν, ὑπουλον, κακεντρέχη, καχύποπτον, ἄνθρωπον, τέλος, διπρόσωπον καὶ διγνώμονα; Ἡ ἀρετὴ τῆς φιλοπονίας τότε δάπτεται καὶ οὐτε κἀν θεωρεῖται ἀρετὴ, διότι σκιαζέται ἀπὸ τὰ φοβερά ἐλάττωματά τοῦ χαρακτήρος.

Πῶς δὰ ἐμπιστευθῆτε, αἰφνης, μίαν ἐργασίαν σας εἰς πρόσωπον, τὸ ὁποῖον εἶναι μὲν, ἴσως, ἐργατικόν, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ὑπάρχει κίνδυνος νὰ προδώσῃ τὰ συμφέροντά σας καὶ νὰ χυταιχρασθῆ τὴν ἐμπιστοσύνην σας;

Ἄν λοιπὸν, φίλοι μου, βλέπετε ἐργατικοὺς ἄνθρώπους γὰ ὑστεροῦνται, νὰ παραγκωνίζωνται καὶ νὰ μὴ ἐπιτυχάνουν εἰς τὸν βίον, νὰ εἰσθε βέβαιοι, ὅτι κάποιος φοβερὸν ἐλάττωμα χαρακτήρος τοὺς καταστρέφει τὴν ἀρετὴν τῆς φιλεργίας.

Χρειαζέται ἀκόμη καὶ αὐτοπεποιθήσις.

Ἡ αὐτοπεποιθήσις εἶναι μία μεγάλη ἀρετὴ διὰ τὸν κοινωνικὸν βίον καὶ διὰ τὴν βιοπάλην. Εἶναι φοβερά ἡ θέσις τοῦ νέου, ὁ ὁποῖος αἰσθάνεται, ὅτι δὲν ἔχει κανέν στήριγμα ἐξωτερικὸν πουθενά. Τὴν ἄλυσίν του δὲ αὐτὴν τὴν ἐπαυξάνει ἡ ἐλλειψίς τῆς αὐτοπεποιθήσεως.

Τί εἶναι αὐτοπεποιθήσις; Ἴσως δὲν εἶναι καὶ πολὺ εὐχερὲς νὰ καθορισθῆ. Εἶναι, ἐν τούτοις, ἡ πίστις εἰς τὴν ἀτομικὴν δύναμιν, εἰς τὴν ἀξίαν, εἰς τὴν ἰκανότητα. Ὅταν τις εὐρεθῆ μίαν ἡμέραν χωρὶς ὑποστηρικτὰς, χωρὶς προστάτας καὶ χωρὶς βοηθούς, ἢ ἀπελπισία τὸν καταλαμβάνει ἀγρία καὶ φοβερά, ὅταν δὲν ἔχη αὐτοπεποιθήσιν.

Στερεῖται ἐξωτερικῆς βοηθείας, δὲν ἔχει καὶ ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἑαυτὸν του εἰ τότε νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ κάρῃ, ἀφοῦ αὐτὸς πρῶτος δὲν ἐμπιστεύεται εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ δὲν ἔχει πεποιθήσιν, ὅτι θὰ εἴμπορῆ νὰ φέρῃ εἰς τέλος κάθε ἐργασίαν; Παρατηρήσατε ἐκείνους, ποὺ δὲν ἔχουν αὐτοπεποιθήσιν. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, ὅτι καὶ ἂν ἐπιχειρήσουν, τρέμουν, φοβοῦνται, ἀρριθᾶλλον. Καὶ αἱ περισσοτέραι ἐργασίαι τῶν ἀποτυγχάνουν, ὄχι διότι δὲν

ἔχουν τὴν ἰκανότητα πρὸς τοῦτο, ἀλλὰ διότι δὲν πιστεύουν, ὅτι ἔχουν τὴν ἰκανότητα, ἂν καὶ τὴν ἔχουν.

Ἔχετε ἴδει μερικά ζῆφα πελώρια, ταύρους, βοῦς κ. τ. τ., πῶς σύρονται καὶ φέρονται ἀπὸ ἓνα μικρὸ παιδάκι, πῶς τρέμουν εἰς τὸ λεπτὸν του μαστίγων. Τὰ ζῆφα αὐτὰ νομίζουν, ὅτι δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ἀντισταθοῦν, δὲν ἔχουν αὐτοπεποιθήσιν καὶ κόπτουν. Εἶδατε πόσον εἶναι γελοία;

Ἄλλὰ προσέξατε. Ἡ αὐτοπεποιθήσις φέρει εἰς ἓν φοβερὸν ἐλάττωμα: τὴν ἐκάρσιν, τὸν ἐγωϊσμόν. Ὅσον ὁ νέος, ποὺ ἔχει αὐτοπεποιθήσιν, εἶναι ἀξιόζηλος, τόσον ὁ ἐγωϊστὴς καὶ ὁ υπερήφανος εἶναι μισητός. Ἐκεῖνος, ποὺ δὲν ἔχει αὐτοπεποιθήσιν, τρέμει πρὸ ἐκάστης ἐργασίας, δὲν τὴν ἀναλαμβάνει καὶ χάνει, ἐκεῖνος ὁμῶς, ποὺ ἔχει ἐγωϊσμόν καὶ ἐκάρσιν, ἀναλαμβάνει τὰ πάντα καὶ ἀποτυγχάνει, κρημνίζεται.

Ἡ αὐτοπεποιθήσις συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἔχη κάνεις ἐπίγνωσιν τῆς δυνάμεως, τὴν ὁποῖαν κατέχει ὁ ἐγωϊσμός πάλιν εἶναι νὰ πιστεῖσῃ, ὅτι ἔχει δύναμιν, τὴν ὁποῖαν δὲν ἔχει. Ἡ μὲν εἶναι ἀρετὴ, ὁ δὲ ἐλάττωμα μέγα.

Δι' αὐτὸ ἀπαιτεῖται μεγάλη προσοχὴ καὶ περίσκεψις. Σχηματίσατε αὐτοπεποιθήσιν εἰς τὴν ψυχὴν σας, ἀλλὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ βλέπετε καθαρά τὸν ἑαυτὸν σας καὶ ὄχι μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ φακοῦ τῆς φιλαυτίας, ὁ ὁποῖος, ὄχι μόνον μεγαλάνει τὰ ἐκουσιώδη προτερήματα, ἀλλὰ πολλακις παρουσιάζει καὶ προτερήματα, ποὺ δὲν ὑπάρχουν.

Καὶ τώρα ἀνακεφαλαιόνομεν ὅσα εἶπομεν :

Ἀπαιτεῖται ἐργασία διὰ νὰ ἐπιτύχῃ κάνεις εἰς τὸν βίον. ἀλλὰ, μαζὶ μὲ τὴν ἐργασίαν, καὶ καλὸς χαρακτήρ καὶ αὐτοπεποιθήσις.

Τότε καὶ ἡ ἐργασία θὰ καρποφορήσῃ καὶ θὰ ὑψώσῃ τοὺς ἐργάτας τῆς.

'Ασ'Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ,
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Μετ' ιδιαιτέρου τεύχους ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
εκδιδομένου εβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 52 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Ἑλληνικὴν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 40
τὸ ἑξωτερικὸν > > > Φρ. 15

Δι' ἔγγραφαί προσπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 1 ΓΡΟΣΙΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΑΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΚΑΛΟΣ ΥΙΟΣ

Τὰ μικρὰ ἔγγονάκια ἔμαζεύθησαν γύρω
εἰς τὸν γερο-παπποῦ καὶ τοῦ εἶπαν :— Παππούκα, θέλομε σήμερα νὰ μᾶς εἰπῆς
μιὰ ἀληθινὴ ἱστορία.Καὶ ὁ καλὸς παπποῦς, ἀφοῦ ἐχάιδευσεν μὲ
ἀγαθότητα τὰ καλὰ του τὰ ἔγγονα, ἤρχισε
νὰ τοὺς λέγῃ :Μιὰ φορὰ ἦσαν δυὸ καλοὶ γειτόνοι. Ὁ
ἕνας ἦταν πλούσιος, πολὺ πλούσιος, εἶχεν
ὑποστατικά, τσιφλίκια, χωράφια, δάση, χω-
ριά, ποιμνία. Μὰ εἶχε καὶ πολὺ χενσάφι.
Αἱ ἀποθήκαι τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἦσαν
γεμάται ἀπὸ ὅλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου.Ὁ πλούσιος αὐτὸς ἕνα μόνον πράγμα δὲν
εἶχε. Δὲν εἶχε παιδιὰ.Ὁ ἄλλος, ὁ γειτονάς του, ἦταν πάλιν πολὺ
πτωχός, εἶχεν ἕνα μικρὸ χωράφκι καὶ μιὰ
καλύβη. Μὰ, μὲ ὅλην τὴν πτώχεια του, δὲν
ἔζηλευσε διόλου τὸν πλούσιον γειτονά του.Συχνὰ ὁ πτωχὸς ἐπήγαινε εἰς τὸ σπίτι
τοῦ πλουσίου καὶ ἐκεῖ, εἰς τὸν φίλον, ἐπαι-
ζαν ζατρίκι.

Ὁ πτωχὸς εἶχεν ἕνα παιδί.

Μιὰ μέρα, ὅταν οἱ δύο φίλοι ἐτελείωσαν
τὸ παιγνίδι τους, εἶχε κερδίσει ὁ πτωχός,
λέγει αὐτὸς εἰς τὸν πλούσιον :— Καλέ μου γειτονα, εἰμεθα καὶ οἱ δύο
γέροντες· σὺ ἔχεις τόσα κτήματα καὶ τόσα
πλούτη καὶ δὲν ἔχεις κανένα νὰ σοῦ τὰ διευ-
θύνῃ καὶ νὰ σὲ βοηθῇ. Ἄν θέλῃς, κάμε
κληρονόμον τῆς περιουσίας σου καὶ διευθυν-
τὴν τὸ παιδί μου, καὶ ἔτσι ἔμεις, ξένοιαστοὶ
ἀπὸ κάθε τι, θὰ εἰμποροῦμε νὰ παιζώμε μὲ
ἡσυχία τὸ ζατρίκι μας.Ἦκουσεν αὐτὸ ὁ πλούσιος, ἐκατσούφιασε
καὶ εἶπε :— Θέλεις νὰ κάμω κληρονόμο τὸ παιδί
σου· μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι διόλου ἱκανό, δὲν τὸ
βλέπεις ; ὅλη τὴν ἡμέρα γυρίζει στὰ δάση
καὶ τὰ βουνὰ καὶ ἔχει μόνη συντροφιά του
τὰ ζῶα.Τὰ ἤκουσεν αὐτὰ ὁ πατέρας μὲ λύπη καὶ
σιγὰ-σιγὰ ἐψιθύρισε :

— Ποιὸς ξεύρει ; ἴσως φανῆ ἄξιος !

Τότε ὁ πλούσιος λέγει :

— Ἀφοῦ ἐπιμένεις, θὰ τὸν δοκιμάσω,
θὰ τοῦ δώσω τρία προβλήματα καὶ, ἂν εἰμπο-
ρέσῃ νὰ μοῦ τὰ λύσῃ, τότε θὰ γίνῃ κληρο-
νόμος μου.

— Σὺμφωνοί, ἀπήντησε τότε ὁ πατέρας.

Ὁ πλούσιος ἀμέσως φωνάζει τὸ παιδί τοῦ
γειτονά του καὶ τοῦ λέγει :— Παιδί μου, ἄκουσα πῶς μέσα στὰ δά-
ση ὑπάρχει μιὰ ζεστὴ πηγὴ, ἣ ὅποια ἔχει
τὴν δύναμιν νὰ δίδῃ τὴν ὑγείαν εἰς τοὺς
ἀρρώστους καὶ νὰ θεραπεύῃ τοὺς πόνους.
Ποῦ εἶναι ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ πηγὴ, κάνεις δὲν
ξεύρει. Θέλω νὰ μοῦ φέρῃς νερὸ ἀπὸ τὴν
πηγὴν αὐτὴν.Ὁ υἱὸς, ὅταν ἤκουσε αὐτὴν τὴν πρώτην
διαταγὴν, ἔφυγε συλλογισμένος. Τί νὰ κάμῃ ;Ἐπῆγε σπίτι του καὶ ἀπὸ κάποιον γείτονα
πτωχὸν χαλκωματᾶν ἐζήτησεν ἕνα μικρὸ
μποτιλάκι, τυλιγμένο γύρω τριγύρω μὲ πλε-
κτὸ σύρμα. Τὸ ἐπῆρε καὶ ἔφυγε εἰς τὰ
βουνὰ.Ἐκεῖ, ποῦ ἐγύριζε, βλέπει μίαν ἀλώπεκα
νὰ βαστᾷ εἰς τὸ στόμα τῆς ἕνα περιστέρι.Ἐλυπήθη ὁ υἱὸς τὸ περιστέρι ἐκεῖνο καὶ
τὸ ἔσωσεν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ἀλώπεκος. Τότε
ἡ περιστέρα τοῦ εἶπε :— Σ' εὐχαριστῶ, καλέ μου ἄνθρωπε, διὰ
τὸ καλὸ, ποῦ μοῦ ἔκαμες· τί θέλεις νὰ σοῦ
κάμω διὰ νὰ σὲ εὐχαριστήσω ;Ὁ υἱὸς τοῦ πτωχοῦ εἶπεν εἰς τὸ περιστέ-
ρι τὴν στενοχωρίαν του, εἶπε, ποῦ ἐγύρευε
νὰ εὕρῃ τὴν πηγὴν μὲ τὸ ζεστὸ ἰαματικὸ
νερό.

Ἡ περιστέρα τότε ἀπήντησεν :

— Ἐγὼ ξεύρω τὴν πηγὴν μὲ τὸ ζεστὸ
ἰαματικὸ νερὸ· εἶναι κάτω ἀπὸ ἕνα ἀπόκρη-
μνο βράχο, ὅπου δὲν ἐπάτησε ἀνθρώπου
πόδι ἔως τώρα. Ἀφοῦ ὅμως θέλεις νὰ πάρῃς
ἀπὸ τὸ νερὸ ἐκεῖνο, κρέμασε εἰς τὸ πόδι μου
τὸ μικρὸ μποτιλάκι, ποῦ κρατεῖς, καὶ περίμενε
νὰ σοῦ φέρω τὸ νερὸ αὐτό.Ὁ υἱὸς ἔδεσεν εἰς τὸ πόδι τῆς περιστέρας
τὴν μποτιλίτσα καὶ τὸ περιστέρι ἐπέταξε.Ἦστερον ἀπὸ λίγα λεπτά, ἐπέστρεψε μὲ
τὸ ζεστὸ ἰαματικὸ νερὸ τῆς πηγῆς.

— Πάρε το, εἶπεν εἰς τὸν σωτηρὰ τῆς.

Τότε τὸ παιδί ἐπῆρε τὸ θαυματουργὸ νερὸ
καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὸν πλούσιον γείτονα.— Σᾶς ἔφερα τὸ ἰαματικὸ νερὸ, ποῦ ἐζη-
τήσατε μ' αὐτὸ θεραπεύονται αἱ ἀσθένειαι
καὶ περνοῦν οἱ πόνοι.Ὁ πλούσιος εἶδε πῶς ἀληθινὰ αὐτὸ ἦτο
καὶ εἶπεν εἰς τὸ παιδί :— Εὐγε ! ἔλυσε τὸ πρῶτον ζήτημά μου·
τώρα θὰ σοῦ εἰπῶ ἕνα ἄλλο : Ἐπάνω εἰς τὸν
πύργον μου φουσᾷ ἕνας πολὺ δυνατὸς ἀέρας
καὶ μὲ ἐνοχλεῖ· θέλω νὰ μοῦ μαζεύσῃς
τὸν ἀέρα αὐτόν.Ὁ υἱὸς ἤκουσε τὸ δεύτερον ἀγώνισμα
καὶ ἀπεμακρύνθη. Ἐπῆγε πάλιν εἰς τὸν
χαλκωματᾶν καὶ τοῦ ἐζήτησε ἕνα μεγάλο
σάκκο.Ἐπῆρε τὸν σάκκο καὶ ἀνέβη εἰς τὸ ὑψη-
λότερον μέρος τοῦ πύργου τοῦ πλουσίου.
Ἐκεῖ ἐπερίμενε νὰ φουσῆσῃ ὁ ἀέρας δυνατὰ,
καὶ, μόλις ἐφύσησεν, ἀνοιξε τὸν σάκκον του
καὶ τὸν ἐκλείσε μέσα. Ἐπειτα ἐπῆγεν εἰςτὸν πλούσιον γείτονα καὶ παρέδωσε τὸν σάκ-
κον, γεμάτον ἀπὸ ἀέρα, εἰς αὐτόν.Ὁ πλούσιος γειτῶν ἠὲχαριστήθη καὶ τοῦ
εἶπεν :— Εὐγε ! ἐπέτυχες καὶ τὸ δεύτερον ἀγώ-
νισμα· τώρα μένει νὰ ἀκούσῃς τὸ τρίτον, μὰ
πρόσεχε, αὐτὸ εἶναι τὸ δυσκολώτερον : Θέλω
νὰ μοῦ φέρῃς δεμένην τὴν φωτιῆ, ποῦ πετᾷ
εἰς τὸν οὐρανόν.Ὁ νέος δὲν ἀπηλίπισθη· ἐπῆγε πάλιν εἰς
τὸν χαλκωματᾶν καὶ τοῦ ἐζήτησε μίαν δέσμη
ἀπὸ ψιλὰ σύρματα. Τὰ ἐπῆρε καὶ ἐπῆγε σὲ
ἕνα ὑψηλὸ βουνό.Ἐκεῖ, ἐπάνω εἰς τὰ σύννεφα, ἡ ἀστραπὴ
καὶ ὁ κεραυνὸς ἐπετοῦσαν.Ἀπλῶσε τότε ὁ νέος τὸ χέρι του καὶ ἀμέ-
σως μέσα εἰς τὰ σύρματα ἐκεῖνα ἐμβῆκεν ὁ
κεραυνὸς καὶ ἀπ' ἐκεῖ δὲν εἰμπόρεσε νὰ ἐβγῇ·
ἦτο δέσμιος.Ἐπῆγε, λοιπόν, τὸ παιδί τοῦ πτωχοῦ εἰς
τὸν πλούσιον καὶ τοῦ παρέδωσε τὴν πετῶ-
σαν φωτιὰ τοῦ κεραυνοῦ.— Εὐγε, τοῦ εἶπεν ὁ πλούσιος γείτονας,
ἔλυσε καὶ τὰ τρία προβλήματα μου. Εἶσαι,
λοιπόν, ἄξιος νὰ διευθύνῃς ὅλην μου τὴν
περιουσίαν καὶ νὰ πάρῃς ὅλα μου τὰ κτήματα.Καὶ ἀμέσως τὸν ἀγκάλιασε καὶ τοῦ παρ-
έδωσε τὴν ἰδιοκτησίαν του.Μ' αὐτὸν λοιπόν τὸν τρόπον ὁ πτωχὸς
νέος ἔγινε πλουσιώτατος καὶ δυνατὸς καὶ ἐξ-
ουσίασεν ὅλον τὸν κόσμον.Αὐτὰ εἶπεν ὁ καλὸς παπποῦς στὰ ἔγγονά-
κια του καὶ ἐσιώπησε· τὸ μεγαλίστερον ὅμως
ἀπὸ αὐτὰ τοῦ εἶπε :— Μὰ, παππούκα, αὐτὸ δὲν εἶναι ἀληθινὴ
ἱστορία, εἶναι παραμῦθι.

Ὁ γερο-παπποῦς τότε ἀπήντησε :

— Ποιὸς σᾶς εἶπε, παιδιὰ μου, ὅτι αὐτὸ
εἶναι παραμῦθι ; Εἶναι μιὰ ἀληθινὴ ἱστορία,
τόσον ἀληθινὴ, ποῦ τὴν βλέπετε κάθε μέρα
μὲ τὰ μάτια σας. Τὸ νέο παιδί εἶναι ὁ ἄν-
θρωπος, ὁ χαλκωματᾶς εἶναι ἡ βιομηχανία,
ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ τέχνη. Τί ἔκαμε μὲ τὴν
βοήθειαν αὐτῶν ὁ ἄνθρωπος ; Ἀνεκάλυψε τὰ
φάρμακα καὶ κατόρθωσε νὰ θεραπεύσῃ κάθε
νόσον, καθυπέταξε τὸν ἀέρα καὶ τὸν χρησι-
μοποιεῖ ὡς δούλον του, ὅπου θέλει αὐτός,
ἀκόμη ἐδούλωσε τὴν ἀστραπὴν καὶ τὴν ἔκαμε
νὰ τὸν ὑπηρετῇ. Τί εἶναι τὸ φῶς, ποῦ μᾶς
φωτίζει, ποῦ κινεῖ τὰς μηχανάς μας, ποῦ μᾶς
μεταφέρει, ποῦ μᾶς κάμνει ν' ἀκούωμεν τέσον
μακρὰ ; Δὲν εἶναι ἡ ἀστραπὴ καὶ ὁ κεραυ-
νός, τὰ ὅποια ἐκυρίευσεν ὁ ἄνθρωπος ;— Εἶναι ἀληθινὴ ἱστορία ! ἐφώναξαν ὅλα
τὰ παιδιὰ μαζί καὶ ἔπεσαν εἰς τὴν ἀγκαλιὰ
τοῦ παπποῦ των.

(Παράφρασις)

ΤΙΜΟΣ ΔΕΙΛΙΝΟΣ

Η ΜΥΡΩΔΙΑ

Ὅταν κρατήσῃς μυρωδιά,
τὸ μύρο σοῦ χαρίζει,
καὶ ὅποτε, γιὰ πολλὴν καιρὸ,
τὸ χέρι σου μυρίζει.Ἔτσι καὶ ἂν κάνῃς καὶ τι
καλὸ κάμμιὰ φορὰ,
ὅποτε γιὰ πολλὴν καιρὸ
θὰ νοιώθῃς τὴ χαρὰ.

Εἰς τὰ σχολεῖα ταῦτα, καθὼς τὸ οἰκοτροφεῖον Σερμαίν, οἱ μαθηταὶ χρησιμοποιοῦν τὴν πρωτοβουλίαν των καὶ ἀπολαμβάνουν κάπως σχετικῆς ἐλευθερίας, ἣ ὁποία τόσο πολὺ μορφώνει τὸν χαρακτήρα καὶ ἐξασφαλίζει ἕν καλὸν μέλλον. Μὲ ἄλλους λόγους, οἱ μαθηταὶ τῶν σχολῶν ἐκείνων δὲν εἶναι διὰ πολὺν καιρὸν παιδιὰ. Ἀπὸ τὴν ἀνατροφὴν αὐτὴν προέρχεται, ὥστε τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα νὰ εἶναι εὐγενῆ, προσεκτικὰ, κόσμια καὶ — πράγμα, ποῦ πρέπει νὰ τονισθῆ — δὲν κλίνουν νὰ λέγουν ψεύματα, νὰ χρησιμοποιοῦν τὴν ὑποκρισίαν καὶ ἂν ἀκόμη μὲ αὐτὴν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ γλυτώσουν κάποιαν τιμωρίαν.

Κατὰ τὴν ἡλικίαν των, τὰ παιδιὰ εἶναι χωρισμένα εἰς τμήματα. Ὑπάρχουν πέντε εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον Σερμαίν. Ἄν εἰς τὸ πρῶτον καὶ δεῦτερον τμήμα τὰ παιδιὰ ἐπιλεθῶσαν ὡς γονεῖς των εἰς τὰ μάγουλα, ἀπὸ τοῦ τρίτου ἀκόμη τμήματος, τὰ μεγάλα ἐκεῖνα παιδιὰ ἀντικαθίστων τὸ φιλημὰ μὲ χειραψίαν ἀνδρικὴν.

Ἡ ἐλευθερία, ἣ διδομένη εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον ἐκεῖνο, ἦτο μεγάλη, ἀλλὰ καὶ κάθε παιδί ἔφερε μόνον τοῦ τὴν εὐθύνην των πράξεών του καὶ ὑφίστατο αὐστηρὰς τιμωρίας.

Οἱ μαθηταί, οἱ ὅποιοι θὰ ἐλάμβανον μέρος εἰς τὴν ἐκδρομὴν τοῦ Σλοῦγκι, ἦσαν ἀπὸ διαφόρους τάξεις τοῦ σχολεῖου ἐκείνου.

Καθὼς γνωρίζει, βέβαια, ὁ ἀναγνώστης, ἐπάνω εἰς τὸ πλοῖον αὐτὸ εὐρίσκοντο παιδιὰ ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν ὀκτῶ ἐτῶν μέχρι τῶν δεκατεσσάρων. Καὶ τὰ δεκαπέντε αὐτὰ παιδιὰ, μαζὶ μὲ τὸν ναυτόπαιδα, ἦτο μοιραῖον νὰ παρασυρθῶσιν εἰς τόσον φοβερὰς περιπέτειας!

Καλὸν εἶναι νὰ συστήσωμεν τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἰς τὸν ἀναγνώστην. Ἐκτὸς τῶν δύο Γάλλων, τῶν ἀδελφῶν Μπριάν, καὶ τοῦ Γόρδων, ὁ ὁποῖος ἦτο Ἀμερικανός, οἱ ἄλλοι ἦσαν ἀγγλικῆς καταγωγῆς.

Ὁ Δόνιφαν καὶ ὁ Κρός ἀνήκον εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πολὺ πλούσιαις οἰκογενείαις τῆς Νέας Ζηλανδίας. Ἡλικίας δεκατριῶν περίπου ἐτῶν, ἦσαν ἐξ ἀδελφοί, καὶ οἱ δύο δὲ ἦσαν μαθηταὶ τῆς πέμπτης τάξεως. Ὁ Δόνιφαν, κομψός, ἐπιμελημένος, ἦτο, χωρὶς ἀμφιβολίαν, ὁ μάλλον διακεκριμένος. Εὐφυῆς καὶ ἐπιμελής, οὐδέποτε κατεδέχετο νὰ τὸν ὑπερτερήσῃ κανεὶς. Ἐξ αὐτοῦ προήρχετο ἡ ἀντιζήλια, ἣ ὁποία ἐγεννήθη μεταξὺ τοῦ Μπριάν καὶ αὐτοῦ καὶ ἣ ὁποία ὤξυνθη περισσότερο τὴν ἡμέραν μετὰ τὰ τελευταῖα ἐπεισόδια.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Κρός, αὐτὸς ἦτο μαθητῆς πολὺ μέτριος, ἀλλ' ὁ ὁποῖος κατέχετο ἀπὸ τῆς ἀπεριόριστον θαυμασμὸν διὰ πᾶν ὅ,τι ἐσκέπτετο, ἔλεγεν ἡ Ἐπραττεν ὁ Δόνιφαν.

Ὁ Βάξτερ, μαθητῆς τῆς ἰδίας τάξεως,

ἡλικίας δεκατριῶν ἐτῶν, παιδί ψυχρόν, ἀλλὰ καὶ σκεπτικόν, ἐργατικόν καὶ εὐφυές, ἱκανὸν δὲ εἰς τὰ ἔργα τῆς χειρός, ἦτο υἱὸς ἐμπόρου μετρίως οἰκονομικῆς καταστάσεως.

Ὁ Βέμπ καὶ ὁ Βίλκοξ, ἡλικίας δωδεκάμισυ ἐτῶν, ἦσαν μεταξὺ τῶν μαθητῶν τῆς τετάρτης τάξεως ἦσαν μετρίως διανοητικῆς εὐφυίας, ἀλλὰ παιδιὰ μεγάλων καὶ ἐπισήμων οἰκογενειῶν τοῦ τόπου.

Ὁ Γκάρνερ, καθὼς καὶ ὁ σύντροφός του Σερβῆς, δώδεκα ἐτῶν καὶ οἱ δύο, ἦσαν ὁ εἰς υἱὸς ἀπομάχου πλοιάρχου τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ καὶ ὁ ἄλλος πλουσίου. Αἱ οἰκογένειαι αὐταὶ ἦσαν πολὺ συνδεδεμέναι καὶ δι' αὐτὸ καὶ ὁ Γκάρνερ καὶ ὁ Σερβῆς ἦσαν φίλοι ἀχώριστοι.

Πρέπει τὴν ἡμέραν νὰ ὁμιλήσωμεν καὶ διὰ δύο ἄλλα παιδιὰ, ἡλικίας ἑννέα ἐτῶν. Ὁ πρῶτος ἐξ αὐτῶν, ὁ Ζεγκίν, ἦτο υἱὸς διευθυντοῦ ἐταιρείας, ὁ ἄλλος, ὁ Ἰδερπον, υἱὸς τοῦ ἱερέως τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ. Ἄν καὶ ἦσαν μαθηταὶ τῆς τρίτης καὶ τῆς δευτέρας τάξεως, ἐν τούτοις, τοὺς ἐθεώρουν μεταξὺ τῶν καλλιτέρων καὶ ἐπιμελεστέρων μαθητῶν τῆς σχολῆς.

Ἐρχονται κατόπιν δύο ἄλλα παιδιὰ: ὁ Δὸλ ὀκτώμισυ ἐτῶν καὶ ὁ Κωστάρ ὀκτώ, υἱοὶ καὶ οἱ δύο ἀξιοματικῶν. Ὁ Δὸλ ἦτο πολὺ πεισματάρης καὶ ὁ Κωστάρ πολὺ λαίμαργος. Ἦσαν μαθηταὶ τῆς πρώτης τάξεως.

Ὅλα αὐτὰ τὰ παιδιὰ, ποῦ ἀνεφέραμεν, ἀνήκον εἰς ἀξιοτίμους οἰκογενείας, κατοικοῦσας ἀπὸ ἐτῶν εἰς τὴν Νέαν Ζηλανδίαν.

Μένει τὴν ἡμέραν νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τριῶν ἄλλων παιδιῶν, ποῦ εὐρίσκοντο εἰς τὸ πλοῖον, τοῦ Ἀμερικανοῦ καὶ τῶν δύο Γάλλων. Ὁ Ἀμερικανὸς εἶναι ὁ Γόρδων, ἡλικίας δεκατεσσάρων ἐτῶν. Ἡ φυσιογνωμία του ἦτο αὐστηρά ἂν καὶ κάπως βαρὺς καὶ ἀδέξιος, ἦτο, μολαταῦτα, ὁ σοβαρότερος μαθητῆς τῆς πέμπτης τάξεως. Καίτοι δὲ δὲν διαπρέπει καθὼς ὁ σύντροφός του Δόνιφαν, ἔχει ὅμως πνεῦμα εὐθὺ καὶ πρακτικόν, τοῦ ὁποῖου συχνάκις ἔδωσαν ἀποδείξεις. Εἶναι παρατηρητικὸς καὶ ψυχρὸς τὸν χαρακτήρα. Μεθοδικὸς μέχρι λεπτομερείας, ταξιδεῖται τὰς ἰδέαις του μέσα εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του, καθὼς τὰ βιβλία του εἰς τὸ συρτάρι του. Οἱ σύντροφοί του τὸν ἐκτιμοῦν καὶ ἀναγνωρίζουν τὰ προσόντα του. Ἦτο ὄρφανός πατρός καὶ μητρός, καὶ εἶχεν ὡς μόνον συγγενῆ του τὸν κηδεμόνα του.

Οἱ ἄλλοι δύο, ὁ Μπριάν καὶ ὁ Ἰάκωβος, εἶναι τέκνα καλοῦ μηχανικοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔλθει πρὸ δύο ἐτῶν ν' ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν δημοσίων ἔργων εἰς τὴν Ἰκά-νὰ-Μάδι. Ὁ μεγαλύτερος ἐκ τῶν δύο ἦτο δεκατριῶν ἐτῶν. Δὲν ἦτο πολὺ ἐργατικὸς, ἀλλ' ἦτο εὐφυέστατος, πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἀπέκλειε νὰ εἶναι εἰς ἀπὸ τοὺς τελευταίους μαθητὰς τῆς πέμπτης τάξεως. Οὐχ ἦντο, ὅταν ἤθελε, μὲ τὴν εὐκολίαν ποῦ εἶχε ν' ἀφομοιώνῃ καὶ ν' ἀντιλαμβάνεται ὅσα ἤκουε, μὲτὴν δύναμιν τὴν μνήμην του, ἔφθανεν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν καὶ ἰδοὺ διακί ὁ Δόνιφαν τὸν ἐξήλευεν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν μικρότερον ἀδελφόν, αὐτὸς ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ πλέον κατεργάρης τῆς τάξεώς του καὶ ὅλης τῆς σχολῆς. Ἀλλὰ, καθὼς θὰ ἴδωμεν, ὁ χαρακτήρ του αὐτὸς ἐμετριάσθη πάρα πολὺ, ἀφ' οὗ τοῦ Σλοῦγκι εὐρέθη εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα ἡ τρικυ-

μία εἶχε ρίψει ἐπάνω εἰς μίαν ξηρὰν τοῦ Ἐιρηνικοῦ ὠκεανοῦ.

Κατὰ τὴν ἐκδρομὴν ἐκείνην, ἣ ὁποία θὰ διήρκει ἑβδομάδας τινὰς ἀνὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Νέας Ζηλανδίας, τὸ Σλοῦγκι θὰ διεψυθύνετο ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτην του, τὸν πατέρα τοῦ Γκάρνερ, ἕνα ἀπὸ τοὺς ἱκανωτέρους ναυτικούς τῶν μερῶν ἐκείνων.

Τὸ πλήρωμα θ' ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἕνα λωστρόμον, ἕξ ναύτας, ἕνα μάγειρον καὶ ἕνα ναυτόπαιδα, τὸν Μόκο, δωδεκαετῆ ἀράπην. Πρέπει νὰ σημειώσωμεν ἐδῶ καὶ ἕνα ὠραῖον κυνηγετικὸν σκύλον ἀμερικανικῆς φυλῆς, ὁ ὁποῖος ἀνήκεν εἰς τὸν Γόρδων καὶ δὲν ἀφίνε ποτὲ τὸν κύριόν του.

Ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως ὤρισθη ἡ 15 Φεβρουαρίου. Τὸ Σλοῦγκι ἐν τῇ μεταξὺ ἦτο δεμένον ἀπὸ τὴν πρύμνην εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἐμπορικῆς προβλήτος καὶ συνεπῶς εὐρίσκατο ἀρκετὰ ἀνοικτὰ.

Τὸ πλήρωμα δὲν εὐρίσκατο εἰς τὸ πλοῖον, ὅταν τὸ βράδυ τῆς 14 Φεβρουαρίου τὰ παιδιὰ ἔφθασαν καὶ ἐπεβιάσθησαν εἰς τὸ Σλοῦγκι.

Ὁ πλοίαρχος Γκάρνερ θὰ ἤρχετο κατὰ τὴν ὄραν τῆς ἀναχωρήσεως μόνον ὁ ναύκληρος καὶ ὁ ναυτόπαις ὑπεδέχθησαν τὸν Γόρδωνα καὶ τοὺς συντρόφους του. Οἱ ἄλλοι ναῦται εἶχαν ὑπάγει νὰ πιοῦν ἀπὸ μιά.

Καὶ ὅταν ἀκόμη ἔλα τὰ παιδιὰ ἐτακτοποιήθησαν καὶ ἐκοιμήθησαν, ὁ λωστρόμος ἐνόμισεν, ὅτι εἰμποροῦσε καὶ αὐτὸς νὰ ἐβγῆ ἔξω εἰς τὸν λιμένα, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς κάποιο καπηλεῖον, ὅπου θὰ ἀντάμωνε τοὺς συντρόφους του. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ναυτόπαιδα, αὐτὸς εἶχε καταβῆ εἰς τὴν καμπίνα του διὰ νὰ κοιμηθῆ.

Τὴ συνέβη τότε: Οὐδεὶς εἰμπόρευσεν εὐθὺς νὰ τὸ μάθῃ. Ἀλλ' ἐκεῖνο, ποῦ ἦτο βέβαιον, ἦτο, ὅτι τὰ σχοινία, ποῦ ἔδεναν τὸ πλοῖον εἰς τὴν ἀποβάθραν, εὐρέθησαν λυμένα, εἴτε ἀπὸ ἀμέλειαν, εἴτε ἀπὸ κακοβουλίαν.

Ἐκεῖνοι, ποῦ εὐρίσκοντο εἰς τὸ πλοῖον, δὲν ἠνόησαν τίποτε. Μαύρη, σκοτεινὴ νύκτα περιέβαλε τὸν λιμένα. Ὁ ἀνεμος, ἐρχόμενος ἀπὸ τῆς ξηρᾶς, ἦτο δυνατός καὶ τὸ πλοῖον ἠκολούθησε τὴν διεύθυνσίν του πρὸς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν.

Ὅταν ὁ ναυτόπαις ἐξύπνησε, τὸ Σλοῦγκι ἐκινεῖτο μανιωδῶς. Εὐθὺς ὁ Μόκο ἀναβαίνει εἰς τὸ κατὰστρωμα καὶ βλέπει, ὅτι τὸ πλοῖον ἦτο τελείως εἰς τ' ἀνοικτὰ. Εἰς τὰς φωνὰς τοῦ ναυτόπαιδος ὁ Γόρδων, ὁ Μπριάν, ὁ Δόνιφαν καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἐτηκώθησαν ἀπὸ τὰ κρεβάτια των καὶ ἔσπευσαν εἰς τὸ κατὰστρωμα. Ματαίως ἐφώναζαν βοήθειαν. Ἀπὸ τὸν λιμένα μόνον ἕνας φανὸς ἐφαίνετο καὶ αὐτὸς εἰς ἀπόστασιν τριῶν μιλίων.

Εὐθὺς ἀμέσως, εἰς τὰς συμβουλὰς τοῦ Μπριάν καὶ τοῦ ναυτόπαιδος, τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα προσεπάθησαν ν' ἀνοίξουν ἕνα πανί, διὰ νὰ κατορθώσουν μὲ μίαν λοξοδρομίαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸν λιμένα, ἀλλὰ τὸ πανί ἐκεῖνο ἔην κατῳρθωσὲ νὰ τοὺς φέρῃ ὀπίσω τοῦναντίον, μάλιστα, τοὺς ἔφερε πρὸς μακρὰν ἀπὸ τὴν ὁρμὴν τοῦ δυτικοῦ ἀνέμου...

(ἀκολουθεῖ)

ΕΙΣΠΕΡΟΣ

Christian von Bomhard

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
ὑπὸ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Σελουκίας
κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΜΟΝΟΜΕΡΕΙΑ

Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα πρέπει νὰ ἐπεκ-
τείνεται ὑφ' ὅλας τὰς ὕψεις· ἡ μονομέρεια
εἶναι σχολαστικισμὸς καὶ προκαλεῖ τὸν γέ-
λωτα.

Εἶμαι σύμφωνος, θὰ ἐλεγέ τις, ἀλλὰ τί
ἐννοεῖς διὰ τούτου; Μήπως ἡ ἐπιστήμη δὲν
εἶναι μακρὰ καὶ ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου βρα-
χύς; Ἐκαστος φρόνιμος ἀνθρώπος δὲν εἶναι
κατ' ἀρχὴν ἠναγκασμένος νὰ περιορίσῃ τὴν
μάθησιν καὶ τὴν πρὸς τὰ ἔκτος αὐτοῦ δρᾶσιν
καὶ νὰ μετριοφρονῇ, λέγων, ὅτι δὲν γινώσκει
πολλὰ; Καὶ μήπως δὲν ὑπάρχουσι διὰ τοῦτο
πολλοὶ ἀνθρώποι, ἵνα ὁ εἰς βοηθῇ τὸν ἄλ-
λον; Οὐχί. Μάνθανε σὺ μόνον ἐν πράγμα·
ἐνός ἐστὶ χρεία· ἀλλὰ μάνθανε τοῦτο καλῶς
καὶ μετὰ ζήλου. Λάβε ὑπ' ὄψιν σου, ὅτι τὸ
ἐν τούτῳ δὲν εἶναι ἀμέριστος ἐνότης, ἀλλ' ἐν
τῇ διαπραγματεύσει ἀναπτύσσεται τὸ ἐν ἐξ
ἑαυτοῦ εἰς πολλά, ἅτινα συνδέονται πρὸς ἄλ-
ληλα καὶ συγκρατοῦνται δι' ἐνὸς ὀργανικοῦ
δεσμοῦ. Οὐδεὶς, ἴσα, κίνδυνος ἐκ τῆς προα-
ηλώσεως εἰς ἐν ἰπὴν τούτου, ἡ πορεία τῶν
νεανικῶν σπουδῶν εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἀρ-
χεται ἐκ πολλῶν καὶ μετὰ μακρὸν χρόνον ἐρ-
χεται ἡ συγκέντρωσις.

Τί εἶναι λοιπὸν ἡ ἐπίψογος μονομέρεια;
Οὐχί τὸ ὅτι ἡ διόλου ἢ ἐπιπολαίως γινώσκω
πολλὰ ἀξιόλογα μὲν κατ' ἑαυτά, μηδὲ ὅπως
ἀνήκοντα εἰς τὸν κλάδον μου, ἀλλ' ὁ
περιορισμὸς εἰς μίαν μόνην ἐπιστημονικὴν
τάσιν, ὁ μὴ λαμβάνων ὑπ' ὄψιν ἄλλας ἰσοδυ-
νάμους τάσεις. Βεβαίως, δύνασαι νὰ ἀνήκῃς
εἰς μίαν τάσιν, ἀποκλείων τὰς ἄλλας· ἀλλ' ὀφεί-
λεις νὰ γινώσκῃς αὐτὰς καθόλου καὶ νὰ ἐπι-
μᾶς τὴν ἰσχὺν αὐτῶν. Οὕτως ἡ κρίσις σου
εὐθύνεται καὶ ἡ ἐμμογή σου εἰς ἐν δὲν ἐμ-
φανίζεται ὡς τυφλὴ μονομέρεια.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

Περὶ τῆς ἐπιμελείας ἐν ταῖς σπουδαῖς κυ-
κλοφοροῦσι μεταξὺ τῶν νέων μερικαὶ ἐσφαλ-
μέναι ἰδέαι. Πολλοὶ θεωροῦσιν ἑαυτοὺς ἐπι-
μελεῖς, ὅταν ἐξ ἀνάγκης ἐκπληρῶσι τὸ καθή-
κον αὐτῶν, ἐπισκέπτονται τὴν σχολὴν ἢ
τὰς παραδόσεις τακτικῶς καὶ διέρχωνται κἀνὲν
βιβλίον οἴκοι. Τότε φρονοῦσιν, ὅτι ἔχουσι
τὸ δικαίωμα τῆς ἀναψυχῆς καὶ τῆς διασκε-
δάσεως, ὥσει ἐκοπίασαν ὑπερβολικά. Ἀλλ'
ὅταν ἐπιστῇ ἡ στιγμή τῶν ἐξετάσεων, τότε
σπεύδουσι νὰ ἐπαναλαμβάνωσιν ἀναμῖξ ὅλα,
ἢ δὲ συνειδήσεις σαφῶς λέγει αὐτοῖς, ὅτι ἡ
μέχρι τοῦδε ἐπιμέλεια αὐτῶν — μᾶλλον δὲ
ὅτι αὐτοὶ ἐνόμιζον ἐπιμέλειαν — δὲν ἀρκεῖ ἢ,
κυρίως εἰπεῖν, δὲν ἦτο τοιαύτη, διότι ἄλλως
δὲν θὰ εἶχον τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὴν ἀγωνίαν
ταύτην.

Τὴν ὁδὸν ταύτην ἐβράδισαν αἱ μετριότητες,
ὧν πλήρης ἐστὶν ὁ κόσμος.

Ἐρώτησον ὁμῶς πῶς ἤρχισαν οἱ διακε-
κριμένοι! Σοβαρότης, ἐπιμονὴ καὶ ἐμμογή
ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ ἐκύκλωσαν τὴν ἐπιστή-
μην, ὡς πελοιορκεῖ τις τὸ φρούριον, ἕως οὗ
ἤνοιξεν αὐτὴ τὰς πύλας. Οὕτω διδάσκεται
τις, ἀποβαίνει λόγιος.

Πότε; — Ὅστις δὲν ἐγένετο τοιοῦτος μέχρι
τοῦ 30οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, οὐδέποτε
θὰ γείνη εἰς τὸ ἐξῆς. Βεβαίως, δύναται νὰ
αὐξήσῃ ἢ γινώσῃ αὐτοῦ καὶ ἡ ὄριμότης.
Ἀλλ' ἰσχύουσα παραμένει ἡ ἐξῆς ἀλήθεια:
Ὁ νέος λόγιος γίνεται ὄριμος λόγιος, ἀλλ' ὁ
νέος ἐρασιτέχνης καὶ ἡ μετριότης ἐν νεαρῇ
ἡλικίᾳ, οὐδέποτε ἀποβαίνει λόγιος.

Ἀλλ' ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις μεταξὺ τῶν
λογίων καὶ τῶν ἀμαθῶν παρεσιῆλθε μέση τις
τάξις, τὴν ὁποίαν καλοῦσι μεμορφωμένην.
Ἡ λέξις διεδόθη καὶ ἐκράτησε, φαίνεται δέ,
ὅτι σημαίνει τι τὸ φιλελεύθερον, τὸ ἐπαγω-
γὸν καὶ εὐάρεστον, ὅπερ δὲν ἔχει ὁ λόγιος.
Πλὴν τούτου, ἡ ἀπόκτησις λεπτῆς μορφώσεως
εἶναι εὐκολωτέρα καὶ εὐθηνοτέρα· πολὺ συν-
τελεῖ εἰς αὐτὴν ἡ σχέσις πρὸς τὸν καλὸν κό-
σμον, τὰ ταξίδια, ἡ χρῆσις μιᾶς ξένης γλώσ-
σης, ἡ ὀμιλητικότης. Δὲν εἶμαι ἐναντίος,
διότι φρονῶ, ὅτι εἶναι καλὸν νὰ αὐξάνῃ ὁ
ἀριθμὸς τῶν μεμορφωμένων. Οἱ ἔξοχοι καλ-
λιτέχναι χαίρουσιν, ὅταν πληθύνῃται ὁ ἀρι-
θμὸς τῶν ἐρασιτεχνῶν, διότι διὰ τούτου αὐ-
ξάνει καὶ ἡ ἐκτίμησις τῆς τέχνης αὐτῶν. Ἀλλ'
αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ὀφείλουσι νὰ ἴστανται πολὺ
ὑψηλότερον καὶ αὐτοῦ τοῦ καλῶς ἡσχημένου
καλλιτέχνου. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ τῆς
ἐπιστήμης. Ὅστις ὠρίσθη εἰς τὴν σημαίαν
αὐτῆς, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ θεωρηθῇ ἄπλως
μεμορφωμένος, ἀλλ' ὀφείλει, ἂν θέλῃ νὰ ἔχη
κῦρος, νὰ ἀναδειχθῇ διδάσκαλος ἐν τῇ ἐπι-
στήμῃ αὐτοῦ, τ. ἔ. λόγιος. Τοιοῦτος δὲ εἶναι
ὁ κεκτημένος οὐ μόνον βασίμους γνώσεις,
ἀλλὰ καὶ σημαντικὸν πλῆθος γνώσεων. Ὁ
τοιοῦτος, καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι δὲν ἐννοεῖ ἢ
ὀλίγα μόνον ἐννοεῖ ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἐξά-
παντος γινώσκει ὁ μεμορφωμένος ἀνθρώπος,
δὲν θὰ θεωρηθῇ ὡς ἀμαθής.

Ἐξ ὅλων τούτων διακριτέα ἡ ἠθικὴ διά-
πλασις τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς καρδίας.
Ἀποτελεῖ ἔξοχον σύνδεσμον μετὰ τῆς λογί-
τητος καὶ μετ' ἐκείνου, ὅπερ καλεῖται συνή-
θως μόρφωσις· ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ ἐνὸς ἢ
τοῦ ἄλλου, δύναται νὰ ὑπάρχῃ καὶ νὰ ἔχη
τὸν ἴδιον αὐτῆς κύκλον ἐνεργείας. Ὑγιὲς
πνεῦμα, πείρα καὶ σύνεσις, ἐπιτυχῆς τῶν
πραγμάτων καὶ τῶν σχέσεων ἀντίληψις θὰ
συνοδεύωσιν αὐτὴν πάντοτε.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Μὴ τρώγετε μέχρι κόρου, μὴ πίνετε μέχρις
διου ἀνηδίασῃτε.

Ἡ φαιδρότης δίδει θάρρος εἰς δύναμιν.

Ἡ πίστις εἶναι ἡ μήτηρ τῆς ἀρετῆς.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν γνωρίζει νὰ σιωπῇ,
δὲν εἰξεύρει νὰ διαλέγεται.

Πράττε τὰ μεγάλα χωρὶς νὰ ὑπόσχεσαι τὰ
μεγάλα.

ΤΙ; ΠΩΣ; ΔΙΑΤΙ;

Τὸ βάρος τῆς γῆς αὐξάνει ἢ ὀλιγοστεύει;

Τὸ βάρος τῆς γῆς αὐξάνει μὲ τὴν πάροδον
τῶν ἔτων, διότι πίπτουν ἐπ' αὐτῆς ἀερόλιθοι
καὶ ἄλλα σώματα, τεμάχια ἀπὸ τοὺς ἀστέ-
ρας, τὰ ὁποῖα ἐκφεύγουν ἀπ' αὐτοὺς κατὰ
τὴν ταχυτάτην τῶν κινήσιν. Τὸ βάρος τῆς
γῆς ὑπολογίζεται σήμερον εἰς ἀριθμὸν ἀσύλ-
ληπτον διὰ τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν, ἦτοι
εἰς 5875 ἑξακισεκατομμύρια χιλιόγραμμα.

Ἡ σελήνη κατοικεῖται σήμερον;

κατοικεῖτο ἄλλοτε;

Ἴδου ἐρωτήσεις, εἰς τὰς ὁποίας εἶναι
δύσκολον νὰ ἀπαντήσῃ τις. Εἶναι πολὺ ἀπί-
θανον, ὅτι σήμερον ἡ σελήνη κατοικεῖται
ἀπὸ ὑπάρξεις ὁμοίας πρὸς τὸν ἀνθρώπον.
Ὅντως, ἡ ἀστρονομία μᾶς ἐξηγεῖ, ὅτι ἡ σελή-
νη ἔχει ἀραιοτάτην ἀτμοσφαῖραν καὶ συν-
επῶς δὲν ἔχει διόλου νερό. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ζῶα,
ὅσα ἔχουν τὸν γνωστὸν ὡς ἡμεῖς ὀργανισμόν,
ἔχουν ἀνάγκην ἀέρος καὶ νεροῦ, δι' αὐτὸ
δὲν εἰμποροῦν νὰ ζήσουν εἰς τὴν σελήνην.

Διατί ἡ βροχὴ, ἀντὶ νὰ πίπτῃ κατ' ὄγκους,

πίπτει εἰς στρογγυλὰς σταγόνας;

Τὸ νερὸ ἐξατμίζεται διαρκῶς ἀπὸ τὴν
ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους καὶ οἱ ἀτμοὶ αὐτοὶ
τοῦ ὕδατος, ὡς ἀέριον, ἀναβαίνουν εἰς τὰ
ὑψηλὰ στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας. Τότε,
ἐπειδὴ τὰ στρώματα ἐκεῖνα εἶναι ψυχρά, οἱ
ἀτμοὶ ἐκεῖνοι ψυχραίνονται ἀποτόμως καὶ
συσπειροῦνται εἰς σταγόνας. Ὅσον ὑψηλότε-
ρα εἰς τοὺς ἀέρας γίνεται αὐτὴ ἡ συγκέν-
τρωσις, τόσον μικρότεραι θὰ εἶναι αἱ σταγέ-
νες, αἱ ὁποῖαι διαλύονται κατὰ τὴν πτώσιν
τῶν εἰς τὴν γῆν, καθὼς ἂν ρίψωμεν σέκκον
ἄμμου ἀπὸ τὸ ὕψος ἀεροσιάτου ἢ δοχείου
νεροῦ, ταῦτα εὐθὺς μεταβάλλονται εἰς κόνιν
ἄμμου ἢ εἰς σταγόνας ὕδατος μετὰ τινῶν
μέτρων πτώσιν.

Διατί τὸ νερὸ αὐξάνει κατ' ὄγκον, ὅταν

ψυχραίνεται, ἐνφ' ὅλα τὰ ἄλλα σώματα
μικραίνουσι;

Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν συμβαίνει ἀπο-
μάκρυνσις καὶ μεγέθυνσις τῶν μορίων, δηλα-
δὴ τῶν μικρῶν ἀδιαχωρίστων μερῶν, ἀπὸ
τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦνται τὰ σώματα. Τοῦτο δὲ
τὸ φαινόμενον ἐξηγεῖ πῶς θραύονται τὸν
χειμῶνα τὰ δοχεῖα, ποῦ ἔχουν νερὸ καὶ τὸ
ὁποῖον ἐπάγωσεν. Ἐξ αἰτίας τῆς αὐξήσεως
τοῦ ὄγκου τοῦ παγωμένου νεροῦ, τὸ βάρος
τοῦ πάγου δὲν εἶναι τόσον μεγάλο, ὅσον
ἴσου ὄγκου νεροῦ. Δι' αὐτὸ τὰ τεμάχια τοῦ
πάγου ἐπιπλέουσιν εἰς τὸ νερὸ καὶ δὲν βυθί-
ζονται.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΚΑΡΟΛΟΣ ΔΙΚΕΝΣ

(συνέχεια από σελ. 45)

Υποφέρει, διότι, ενώ έχει τοιαύτην ενεργητικότητα να αναπτύξη, δαπανᾷ τὴν ενεργητικότητα αὐτὴν δι' ἕν ἔργον εὐτελές και τὸ ὁποῖον ἡ ψυχὴ του δὲν ἠνεύχεται.

Υποφέρει ἀκόμη ἀπὸ πείναν, ἀπὸ κρύο, ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψιν. Ἐχει φύσιν τρυφεράν, διαχυτικὴν και στοργικὴν. Καὶ ἡ φύσις αὐτὴ στεναίνει τῶρα μέσα εἰς τὴν μόνωσιν, διότι μένει μόνος μαζί με τοὺς συντρόφους τοῦ ἐργοστασίου, τοὺς ἄλλους ἐργάτας, οἱ ὁποῖοι ἦσαν χυδαῖοι και δὲν εἴμποροῦσαν νὰ τὸν ἐννοήσουν.

Ὁ Κάρολος εἶχει ἐνοικιάσει ἐν δωμάτιον — τί πενιχρὸν δωμάτιον! — εἰς μίαν οἰκογενεῖαν πτωχὴν. Τὸ παιδί αὐτό, τὸ ὁποῖον ἦτο μόλις δώδεκα ἔτων, παρεδόθη καθ' ὀλοκληρίαν εἰς τὸν ἑαυτὸν του και τὴν τύχην του. Τρῶγει μεθ' ἑαυτοῦ τὸ πενιχρὸν γεῦμα του, και ἀρέσκειται νὰ παρατηρῇ και νὰ μελετᾷ τὰ πρόσωπα και τὰ πράγματα.

Ἀπὸ τὰς παιδικὰς ἐπιπέρας παρατηρήσεις ἐγεννήθη ἡ βαθεῖα φιλοσοφία, ἡ ὁποία παρατηρεῖται εἰς τὰ ἔργα του.

Ποῖαν χαρὰν ἐδοκίμαζεν ὁ μικρὸς Δίκενς, δταν κατάρθωνε νὰ ἔβγη ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιον ἐκεῖνο τὸ σκυθρωπὸν, και νὰ περιφέρεται, θαυμάζων κάθε καλλιτεχνικὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον συνήντα!

Ὁ Κάρολος, παρ' ὄλην τὴν πτωχείαν του, εἶχε τὸν πόθον τοῦ μεγάλου και τοῦ ἐκλεκτοῦ. Ἡσθάνετο, διὰ τὴν θέσιν του δὲν ἦτο ἐκεῖ και ἀπεθύμει νὰ συνηθίσῃ εἰς κέντρα τῆς ἀνωτέρας τάξεως. Μίαν ἡμέραν ἐτύλιξε τὸ ψωμί του εἰς μίαν ἐφημερίδα, ὡσὸν πολυτελὲς βιβλίον, και ἐμβήκεν εἰς ἕν ἐστιατόριον, συνηθόμενον ἀπὸ τὴν καλλιτέραν κοινωνίαν.

Ἐκτὴν παρήγγειλε μίαν μερίδα βωδινού κρέατος. Τὰ γκαρσόνια τὸν παρατηροῦν με ἐκπληξιν και περιέργειαν. Ὁ Κάρολος, ἐν τούτοις, τρῶγει τὸ φαγητόν του με ἡρεμίαν, πληρώνει με μεγαλοπρέπειαν και ἀφίνει μίαν πένναν ὡς φιλοδώρημα εἰς τὸ γκαρσόνι.

Ὁ Κάρολος Δίκενς ἐπρόσκειτο μετὰ ταῦτα νὰ φάγῃ εἰς πολλὰ ἐπίσημα γεύματα και μεθὰ ταῦτα, με πολλὴν συμπάθειαν ἐνεθυμῆτο πάντοτε τὸ γεῦμα, ποῦ ἔφαγε μικρὸς εἰς τὸ ἐστιατόριον ἐκεῖνο.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ πατήρ του Καρόλου ἀφίσχεται ἀπὸ τὴν φυλακὴν και κάποιον ἀνέλπιστος κληρονομία τὸν ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὰς οἰκονομικὰς δυσχερείας. Τότε ὁ μικρὸς ζητεῖ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιον τῶν φιαλῶν, τὸ ἐπιτυγχάνει και εἰσάγεται εἰς ἀνωτέραν σχολὴν. Ἄλλ' ἐκεῖ ὁ Κάρολος ἐδοκίμασεν διὰ τὰ δυσάρεστα τῆς βαρβαρότητος τῶν διδασκάλων, οἱ ὁποῖοι ἐδίδον μεγάλην παιδαγωγικὴν σημασίαν εἰς τοὺς ραβδισμούς.

Ἐν τούτοις, και αὐταὶ αἱ θλιβεραὶ ἡμέραι ἐχρησίμευσαν εἰς τὸν Κάρολον, διὰ νὰ μελε-

τήσῃ ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῶν σχολείων και ἀργότερον νὰ γράψῃ πολλὰ περὶ αὐτῆς. Οἱ ἱστορικοὶ ἀναφέρουν, διὰ τὸν Κάρολον Δίκενς εἰργάσθη πάρα πολὺ διὰ τὴν νεωτέραν παιδαγωγίαν τῆς πατρίδος του.

Ὁ Κάρολος ἔμεινεν ὀλίγον ἀκόμη καιρὸν εἰς τὴν σχολὴν ἐκείνην, ἀφήσας εἰς τοὺς συμμαθητὰς του τὴν ἐντύπωσιν παιδιοῦ με πολλὴν χάριν, με πνεῦμα, ἀλλὰ και πολὺ νευρικοῦ. Τὰ ἀνεπαρκῆ εἰσοδήματα τῆς οἰκογενείας του δὲν τὸν ἐπέτρεψαν νὰ εἰσαχθῇ εἰς πανεπιστήμιον. Ἠναγκάσθη λοιπὸν νὰ ἀρχίσῃ μόνος νὰ κερδαίνει τὰ πρὸς τὸ ἔξῃ.

Τοῦ παρουσιάσθησαν πολλὰ ἐμπόδια και ὁμως, διὰ αὐτὰ τὰ ὑπερεπλήθησε με τὴν ἐργατικότητά του και τὴν ἐπιμονήν.

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον) ΝΕΟΣ ΠΑΡΥΤΑΡΧΟΣ

Ἡ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἀποστολαὶ εἰς τὸ «Ἀσ Όλα».

Κατάλογος Γ'.

Table listing names and amounts for the first category of donors. Includes names like Πανσοῖος, Βιργνία, Ἀκούλας, etc., with amounts ranging from 5 to 60.

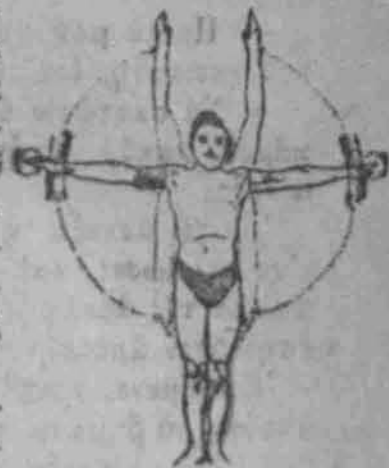
Ἐν τῶν δύο πρώτων καταλόγων Ἐισπραχθέντα ἐν ὅλῳ Γρ. 1070.50 1061 Γρ. 2121.50

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ-ΥΓΕΙΑ

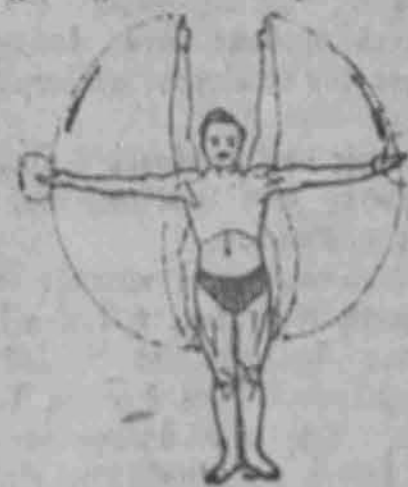
ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΔΙΑ ΤΟ ΣΩΜΑ ΣΑΣ

Τρίτη.

Κινήσεις τῶν βραχιόνων. — Τεθῆτε εἰς στάσιν προσοχῆς. Κατόπιν σηκώσατε πρὸς τὰ πλάγια τοὺς βραχίονας τεντωμένους μέχρι τοῦ ὕψους τῶν ὤμων. Ὅταν φθάσουν ἐκεῖ, κάμπετε περιστροφὴν πλήρη και καταναγκαστικὴν τῶν βραχιόνων οὕτως, ὥστε αἱ παλάμαι νὰ ἔρχονται πρὸς τὰ ἄνω. Ἐπειτα ἐξακολουθήσατε νὰ ὑψώνεται τοὺς βραχίονας, ὥστε νὰ φθάσουν εἰς γραμμὴν κάθετον, μετὰ τὰς παλάμας πρὸς τὰ μέσα τὴν μίαν ἀντικρὸν τῆς ἄλλης. Ἐπαναφέρετε τοὺς βραχίονας εἰς τὴν ὀριζοντίαν γραμμὴν, κάμνοντες τὰς στροφὰς τῶν ἀντιστροφῶς οὕτως, ὥστε, δταν καταπίπτουν αἱ χεῖρες, νὰ φθά-

18

19

νον μετὰ τὰς παλάμας πρὸς τοὺς μηρούς.

Ἐνθ' κάμνετε τὰς κινήσεις αὐτὰς, κάμπετε ταῦτοχρόνως και ἀναπνευστικὸν γύμνασμα. Εἰσπνέετε, δταν σηκώνετε τοὺς βραχίονας, ἐκπνέετε, δταν τοὺς καταβιβάζετε (εἰκὼν 18 και 19).

Ἄρσις τῆς κνήμης τεταμένης ἔμπροσ. — Ἀπὸ τὴν στάσιν τῆς προσοχῆς, φέρετε τὰς χεῖρας εἰς τὰ ὄχια ἢ τὸν αὐχένα. Ἐπειτα ὑψώσατε ἔμπροσ τὴν ἀριστερὰν κνήμην τεντωμένην με προεταμένον τὸν πόδα, κλίνοντες ἑλαφρῶς τὸ σῶμα πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἐπαναφέρετε τὸν ἀριστερὸν πόδα εἰς τὴν θέσιν του, μεθ' ὅ ἐκαναρχήσετε τὸ γύμνασμα διὰ τῆς δεξιᾶς κνήμης (εἰκὼν 20).

20

21

Κλίσις τοῦ κορμοῦ ἔμπροσ και ὀπίσω. — Στάσις εὐθεία με τοὺς πόδας ὀλίγον ἀνοιχτούς και τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ἰσχιῶν. Κλίνετε τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἔμπροσ, ὡσὸν τὸ δυνατόν περισσότερον, φροντίζοντες, ὥστε μὴ λυγίζονται τὰ γόνατα, ἢ δὲ κεφαλὴ διατηρῆται ὑψωμένη ὑψώσατε κατόπιν τὸ σῶμα και κλίνετε πρὸς τὰ ὀπίσω (εἰκ. 21).

Ο ΓΥΜΝΑΣΤΗΣ

(συνέχεια από σελ. 46)

— Πολλά μου γυρεύεις, Παύλε, μα τί θα σου χρειασθῆ, ἐπὶ τέλους, τὸ τουφέκι αὐτό;

— Νὰ σκοτώσω ἄσους θὰ ἔλθουν νὰ μᾶς κάμουν κακό! ἀπήντησε μὲ σοβαρότητα ὁ μικρός.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἀνθοδέσμη τῆς Τιτίνας εἶχε τελειώσει καὶ ἡ Νέλλη ἐστόλισε τὰ μαλλιά τῆς ἀδελφῆς τῆς μὲ αὐτήν, ἡ ὁποία ἐπηδοῦσεν ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς.

Ἐπερίμενε, λοιπόν, μὲ ἀνυπομονησίαν νὰ ἀκούσῃ τὰ βήματα τοῦ πατέρα ἀπὸ τὸν δρόμον, διὰ νὰ τρέξῃ στολισμένη νὰ τὸν προῦπαντήσῃ καὶ νὰ τοῦ δείξῃ τὴν ὡραίαν ἀνθοδέσμη τῆς.

Ἀλλὰ ὁ πατέρας, ἀπερροφημένος ἀπὸ τὰς σοβαρὰς ὑποθέσεις του, αἱ ὁποῖαι τὸν ἀπησχόλουν πολὺ τὰς ἡμέρας αὐτάς, ἐφάνη, ὅτι δὲν παρετήρησε τὸν ἰδιαίτερον στολισμὸν τῆς κόρης.

Ἐκεῖνος ἐπίσης δὲν ἐπρόσεξε διόλου τῆς χαρούμενης φωνῆς τῶν παιδιῶν του, ποῦ παρουσιάζοντο πρὸ αὐτοῦ.

— Πατέρα! μπαμπάκα! κύτταξε τί εὐμορφα στολισμένη ποῦ εἶναι ἡ Τιτίνα!

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐφίλησε τὰ παιδιὰ του μὲ ὄψος ἀφηρημένον. Τότε ἡ μικρὰ Τιτίνα, στενοχωρημένη διὰ τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ μπαμπᾶ τῆς, ἐπῆγε καὶ ἐμαζεύθη εἰς μίαν γωνίαν.

Ἐξ ἄλλου, ὁ μικρὸς Παύλος μὲ τὸ ξύλινο τουφέκι εἰς τὸν ὠμόν του εἶχε κρεμασθῆ ἀπὸ τὸ πόδι τοῦ μπαμπᾶ του καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Ἄλλ' ὁ πατέρας, μὲ τὸ πρόσωπον σκυθρωπόν, μὲ τὸ μάτι θολωμένον, ἐμδῆκεν ἀποτόμως εἰς τὸ σπῆτι καὶ ἔκλεισε τὴν πόρταν.

Ἐκεῖ μέσα ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ μὲ τὴν γυναϊκά του ἡ συνομιλία διήρκεσε μίαν ὥραν τοῦλάχιστον καὶ ὁμοῦ δὲν ἐφρόντιζον, οὔτε ἐκεῖνος, οὔτε ἐκείνη, ὅτι ἡ σοῦπα ἐκρῶνεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι καὶ ὅτι τὰ παιδιὰ ἐπερίμενον εἰς τὸν κῆπον.

Ἐξάπαντος κατὶ ἐξαιρετικὸν θὰ συνέβαινε, διότι οὐδέποτε συνέβη αὐτῇ ἡ ἀταξία μέσα εἰς τὸ σπῆτι αὐτό, τὸ τόσο τακτικόν.

Ἡ Νέλλη, ἡ ὁποία ἦτο πολὺ εὐφυῆς καὶ ἀρκετὰ μεγάλη, ἐνόησεν, ὅτι κατὶ σοβαρὸν συνέβη καὶ διετάραξε τὰς τακτικὰς συνηθείας δι' αὐτὸ ἤρχισε νὰ ἀνησυχῇ πραγματικῶς διὰ τὴν μακρὰν ἐκείνην συνομιλίαν τῶν γονέων τῆς. Ἀλλὰ ἡ ἐξαιρετικὸς κόρη ἀντελήφθη ἀμέσως, ὅτι καθήκον τῆς ἦτο νὰ διασκεδάσῃ τὰ μικρὰ ἀδελφία τῆς, τὰ ὁποῖα ἦσαν λυπημένα διὰ τὴν ἀσστηρότητα τοῦ πατέρα καὶ διὰ τὴν ἀργοπορίαν τοῦ γεύματος.

— Νέλλη, πεινῶ, ἐφώναζεν ἡ μικρὰ Τιτίνα· γιατί δὲν μᾶς φωνάζουν νὰ φᾶμε;

Ἄφ' ἐτέρου, ὁ Παύλος, ἀνεδασμένος ἐπάνω εἰς ἓνα δένδρακι, ποῦ ἦτο ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὴν τραπέζιαν, εἶλεπε μὲ λύπην, ὅτι ἡ σοῦπα δὲν ἀχνίζε πειὰ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι· εἶχε κρυώσει.

Τέλος, ἡ θύρα τοῦ σπιτιοῦ ἤνοιξε πάλιν

καί, ἐνῶ ἡ μικρὰ Τιτίνα καὶ ὁ ἀδελφός τῆς, ὡς ἀν πούλακια πεινασμένα, ἐσπευδον πρὸς τὴν μητέρα τῶν, ἡ Νέλλη παρετήρει μὲ σφιγμένην καρδιά, ὅτι ἡ μητέρα ἦτο πολὺ λυπημένη, ἡ μητέρα ἐκείνη ἡ καλὴ, ποῦ ἦτο τόσο φαιδρὰ πρὸ ὀλίγου! Εἶχε, μάλιστα, καὶ τὰ μάτια τῆς κατακόκκινα· φαίνεται θὰ εἶχε κλάψει.

Ὁ πατέρας πάλιν ἦτο πολὺ ὠχρὸς καὶ τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἀσστηρὸν καὶ καταβεβλημένον.

Δὲν ὠμιλοῦσε τίποτε, οὔτε αὐτός, οὔτε ἡ μητέρα, καὶ τὰ παιδιὰ, χωρὶς νὰ θέλουν, καὶ αὐτὰ ἔμειναν σιωπηλά.

Ἄν εἶλεπε κάνας αὐτὴν τὴν οἰκογένειαν μὲ τὰ σκυθρωπὰ πρόσωπα, δὲν εἴμπορεῖσε νὰ πιστεύσῃ, ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὸ πρὸ ὀλίγου τόσον φαιδρὸν σπῆτι.

Ἡ Νέλλη ἀντελαμβάνετο ὅλα αὐτὰ, δὲν ἐτόλμα δὲ νὰ ἐρωτήσῃ τὴν αἰτίαν τῆς θλίψεως ἐκείνης, ἀφοῦ δὲν ἔκριναν καλὸν νὰ τῆς τὴν εἰποῦν.

Ἡ καλὴ κόρη ἐδοθήθησεν, ὡς πάντοτε, τὴν μητέρα τῆς εἰς τὸ γεῦμα, σιωπηλῇ αὐτὴν τὴν φοράν, ἔβαλε τὰ παιδιὰ νὰ κοιμηθοῦν, ἐτακτοποίησε τὰ ρούχᾶ τῶν διὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἐπειτα ἐπῆγε νὰ καληνυχτήσῃ τὸν πατέρα τῆς, ὁ ὁποῖος, περιλυπὸς, ἐκάπνιζε τὸ σιγάρον του εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ κήπου.

Ἐπειτα ἐπῆγεν εἰς τὴν μητέρα τῆς, ἡ ὁποία τὴν ὦραν ἐκείνην ἦτο κοντὰ στὰ πακέτα, τὴν ἀγκάλιασε καὶ ἤρχισε νὰ τὴν φιλῇ μὲ ἰδιαίτεραν ἐκδήλωσιν ἀγάπης.

— Καληνύκτα, μητερῖτσα μου! τῆς ἔλεγε μὲ φωνὴν συγκεκινημένην.

Ἄλλὰ ἡ μητέρα τῆς, σφιγγούσα αὐτὴν δυνατὰ εἰς τὴν ἀγκυλιά τῆς, ἐνῶ ἐφίλει τὴν Νέλλην εἰς τὰ χεῖλη καὶ τὸ μέτωπον, δὲν κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ περισσότερον τὴν στενοχωρίαν τῆς.

— Δυστυχισμένα παιδιὰ, δυστυχισμένα παιδιὰ! ἐφώναζε κλαίουσα, τί θ' ἀπογίνετε;

— Μητέρα, μητέρα, ἀπήντησεν ἡ Νέλλη συγκεκινημένη, διατί κλαίεις ἔτσι; ὦ! . . . ὑπάρχει κατὶ, συνέβη κατὶ κακόν; ἀλήθεια; διατί σιωπᾶς; Εἶπέ μου, τί εἶναι ἐκεῖνο, ποῦ στενοχωρεῖ σὲ καὶ τὸν πατέρα; ἀγαπημένη μου μητέρα, σὲ παρακαλῶ, εἶπέ μου, εἶμαι πειὰ ἀρκετὰ μεγάλη καὶ σκεπτικὴ διὰ νὰ σὲ ἐννοήσω, σὲ βεβαιῶ.

— Δυστυχισμένο μου παιδί, θὰ ἤθελα πολὺ νὰ σοῦ κρύψω ἐκεῖνο, ποῦ μᾶς συνέβη, μα τὸ ἐμάντευσε. Νέλλη μου, εἶσαι πλέον ἀρκετὰ μεγάλη καὶ πολὺ σκεπτικὴ διὰ νὰ καταλάβῃς τὴν ἀγωνίαν τὴν ἰδικήν μου καὶ τοῦ πατέρα σου. Ἐχομεν νὰ ὑποφέρωμεν πολλὰς στερήσεις, κόρη μου· ὁ πατέρας σου σήμερα ἔχασε τὴν θέσιν του, τὴν θέσιν του, ποῦ μᾶς εἶδιδε τὸ καθημερινὸ φῶμί.

— Ὁ πατέρας ἔχασε τὴν θέσιν του! ὦ! Θεέ μου! τί δυστυχία, μητέρα! ἀλλὰ θὰ εὖρη εὐκολα ἄλλην θέσιν, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Ἀλλοίμονον! Νέλλη μου, δὲν εἰξεύρω. Κάμμιά φορά ἀργεὶ κάνας νὰ εὖρη μίαν θέσιν καὶ μάλιστα τώρα. . . Ἐπειτα εἰς δτου εὖρη ὁ πατέρας ἄλλην θέσιν, πρέπει νὰ ζήσωμεν, ἔχομεν ἐξοδα καὶ εἰμεθα πάντε!

— ὦ! μαμά, πάντα θὰ εὖρεθῃ κατὶ τι ἀρκετὸ διὰ τὸν πατέρα καὶ σᾶς· ἔσον δι' ἐμᾶς εἰμεθα μικρὰ καὶ χρειαζόμεθα τόσα λίγα!

(ἀκολουθεῖ)

ΚΛΕΙΩ

ΜΥΡΜΗΞ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑ

(Μέθ' ος)

Νησιῶδες καὶ ὄλος τρέμων ἐν τῷ μέσῳ τῆς χιόνος μύρμηξ τις συλλογισμένος περιεπλανᾶτο μόνος· ἀπαντῆ μικρὸν κυψέλην, φρούριον ὠχυρωμένον. Μία μέλισσα ὡς εἶδε πλησιάζοντα τὸν ξένον, πρὸς αὐτὸν εὐθύς περῆ,

καὶ «τίς εἶ; ἐδῶ πλησίον εἶ ζητεῖς;» τὸν ἐρωτᾷ

«Ἄχ! ἐστέναξεν ὁ μύρμηξ, ἄχ! ὑπέφερα ὁ τάλα δυστυχίας, μέλισσά μου, ἄχ! καὶ συμφορὰς μεγάλας

Κατσεράφ' ἡ φωλεά μου ὑπὸ τῶν σκληρῶν ἐχθρῶν μου, καὶ τοὺς συγγενεῖς μου εἶδα θνήσκοντας ἐνώπιόν μου, καὶ ἐγὼ, χωρὶς πνοήν,

ἐπερίμενα τὸν Χάρον νὰ μοῦ πάρῃ τὴν ζωὴν. . . Ἐπερίμενα τὸν Χάρον, ὅτε αἴφνης, παρ' ὀλίγον, εἰς τὴν λάμπριν τῶν χιόνων κατὶ τι μακροῦθεν εἶδα νὰ μανθῆ. . . βλέπω· ἦτο ἡ καλὴ αὐτὴ κυψέλη· εἶθε ἀφθονον νὰ ἔχῃ γλυκὺ μέλι, ξανθὸν μέλι!

Ἐκαμα εὐθύς περῶ, καὶ ἐδῶ ἦλθα, ὡς μὲ βλέπεις, ἑλπίς ὄλος καὶ χαρὰ. Κ' εἶπα: Ἄ! ἡ ἀδελφή μου εἶναι εὐσπλαγχνος, πλουσία, καὶ θὰ νὰ τὴν συγκινήσῃ ἡ πολλὴ μου δυστυχία. . .

Εἰς τοὺς πόδας σου προσπίπτω, μέλισσά μου, μὴ μ' ἀφήσῃς, μὴ μ' ἀφήσῃς νὰ χαθῶ· δὲν μπορῶ ἀπὸ τὴν πείναν καὶ τὸ ψῆχος νὰ σταθῶ.

Καὶ ἡ μέλισσα «Ὁραῖα, ὁμιλεῖς, τῷ ἀπεκρίθη, ἀλλὰ πέρουσι ὁ τέτιξ ἐνδαυρος μ' ἐδιηγῆθη, ὅτι, κέρως, ἠοιήθη εἰς αὐτὸν μὲ ἀσπλαγχνίαν τὴν τροφήν, ὅπου ἐξήτει ἀπὸ σὲ καὶ πρόστασιαν».

«Ὅτε ἤμην εὐτυχής, δὲν ἐπίστευα καθόλου τοὺς πτωχοὺς, τοὺς δυστυχεῖς!»

«Ἦ, λοιπόν, ἤθελες κάμει, σὲ παρακαλῶ, εἶπέ μου καὶ ἐγὼ ἂν ἐφερόμην σήμερον, ὃ ὀδελφέ μου, μ' ὄσην τότε σὺ ἐφέρθης πρὸς τὸν τέτιγ' ἀσπλαγχνίαν;

Εἶτε τὴν κατάστασίν σου βλέπουσα μὲ εἰρωνείαν, εἰάν σ' ἔλεγα εὐθύς, εἶλα, χόρευσε ὀλίγον, μουσικέ, νὰ ζεσταθῆς; Ἄλλὰ θάρρος, φίλε· εἶλα, μᾶς προσμέν' ἡ φωλεά μου·

εἶλα, φάγε, πῖε, ψάλε· ἐπέρασαν τὰ βάσανά μου· ὁμοῦ ἐν νὰ ἐνθυμῆσαι, ὅτι χρέος πᾶς τις ἔχει κατὰ δόξαν τὸν ἄλλον δυστυχούντα νὰ συντρέχῃ ἐπειδὴ, καθὸ θνητός, δυνατὸν νὰ δυστυχῆσῃ ὡς οἱ ἄλλοι καὶ αὐτός».

H. I. ΘΕΡΜΗΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Δ'

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

16. Αἰνίγματος: Ρ. Μ., Ρώμη.
17. Ἐρωτήσεως: ἡ πόλις Γέρασα.
18. Στοιχειογράφου: Λέσθος, Λέμβος.
19. Λογοπαιγνίου: τὸ μ σημαίνει τομή.
20. Ἐπιγραφῆς: Ἄλφαθηάριον.
21. Στοιχειογράφου: Κῆρος, Σκυρος.
22. Μαγικῆς εἰκόνας: Ἐρωτό.
23. Γρίφου: Διομήδης.
24. Παραδόξου: ψ χ = ψυχή.
25. Αἰνίγματος: Σάμος, Θράκη, Σαμοθράκη.
26. Τονογράφου: Ἄξιός, Ἄξιός.
27. Λογοπαιγνίου: τὸ ἀντίθετον τοῦ δῶ εἶναι τὸ ἀνατέλλω.
28. Ἐρωτήσεως: Χίος, Ἴος.
29. Περιμίδου:

Τ
μ
Η
ν
ο
Ι
Ν
ο
ς
Μ
α
ρ
ο
κ
ο
ν
Π
α
ρ
α
Σ
κ
ε
σ
ή
30. Παραξίνου: ὁ μύλος, ἡ Μήλος, τὸ μῆλον.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ «ΑΠ' ΟΛΑ»

Καλώς ήλθετε! καλώς ήλθετε!
μή χαρά θά σ' ελθθώμε
και την έκδοσίν σου, φίλε,

Την μορτίονον ζωήν μας
ήλθετε να διασκεδάσως
και στο διάβα σου καρδιάς

Τέρπον ἄμα και διδάσκον
την ένιασθα νεολαία,
με ποιήματα με γρήφους

Ζηδι! Ζηδι! Σ' αγαποῦμε,
και γι' αυτό μη ἀμφισβόλλης,
χίλια σέματα, αἰώνια,

ΑΥΤ. ΙΡΑΝΝΑ ΚΟΛΑΓΓΟΥ

Η ΕΛΕΗΜΟΝ ΚΟΡΗ

Ἡμέραν τινά η Μαρία ἐπήγαγε ν' ἀγο-
ράσῃ νέον φόρεμα. Καθ' ὁδόν συνήντησε

Ὅταν η πτωχή εἶδε τὴν Μαρίαν, τὴν
ἐκλήσασε και τὴν ἐζήτησεν ἐλεημοσύνην.

Ἡ Μαρία εἰς τὰ λόγια αὐτὰ τῆς πτωχῆς
συνεινήθη πολὺ και ἐβγαλε ἀπὸ τὸ χρημα-

φιλαυτίας ἔχη ἐστραμμένην τὴν προσοχήν
του μόνον εἰς τὸν ἑαυτὸν του, πῶς δηλαδὴ

Πρέπει, λοιπόν, νὰ μιμηθῶμεν και ἡμεῖς
τὴν καλὴν και ἐλεήμονα Μαρίαν, ἵνα αἰσθα-

ΕΥΤΕΡΗ Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Εὐμνηστικὸς π' ἀντικρίζω.

ΔΑΦΝΗ

Χαρισμένο στοὺς ἐλεητούς.

Γυριστοὺς ο' ἔρημιά ἔνα μισομίρι,
ὁ ἥλιος φλόγῃ και ποῖθινα ἡ εὔρα,

Κ' εἶδα κοντὰ σ' ἔνα ρυέκι ἀνθισμένο
μυριόφυλλο κλωνάρι δάφνης κ' ἀπὸ κάτω

Πόσες φορές τὴ δόξα ἀντικρίζω,
κραιώνας τὰ κλωνία τὰ τιμημένα

Δάφνη μικρὴ και τρυπαλιὴ παρθένια,
διαβίτη σὰν γυριστὸν τὸν ἴσκιον σου γυριστὸν,

Ε. Ν. ΑΒΟΥΣΤΟΛΙΑΝΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΘΗΤΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

Χ Κ Ε Υ Ε Ι Σ

6 Δεκεμβρίου 1917.

Ἀγαπητέ μου φίλε,

«Ἀργὸς μὴ ἴσθι μὴδ' ἂν πλοῦτῆς».

Εἰργάσθη, ἐμωλωπίσθη, ἔπεσον, ἔταλαι-
πωρήθη!...

Πλὴν ἡ γλυκεῖα αἰγλή του πλοῦτου, τῆς
χλιδῆς ἥραξας νὰ σκορπῇ τὰς πρώτας ἀκτί-

Ὅμοια διαφορά! Τὸ ἄλλοτε πενιχρὸν
δωμάτιον του ἐργάτου μετετόλη εἰς περι-

ἐργάζεται. Εἰργάσθη διὰ νὰ πλουτήσῃ και,
πλουτίζων, ὑπέθεσεν, ὅτι θὰ εὐτυχήσῃ παρὰ

Φρικτὴ παρεξήγησις!... Μὴ, λοιπόν,
και σὺ, ὦ φίλε... μένης ἀργός, ἐπειδὴ εἶσαι

Ἐργάζου, ἀνάπτυσσον τὸ πνεῦμά σου, και
ἐν τῇ ἐργασίᾳ θὰ εὕρῃς τὴν εὐτυχίαν.

Ἐργάζου, λοιπόν, και θὰ εὐτυχήσῃς...
Μ' ἀγάπη

ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Ὅταν ἤμην δεκαοκταετής, εἶχον ὑπάγει
μίαν Κυριακὴν εἰς Βεροῦσλήν, πόλιν, εἰς τὴν

Καθ' ἐκάστην συνήντων ἐν τῇ ὁδῷ, ἐν τῇ
αὐτῇ πάντοτε γωνίᾳ, ἔνα ἐπαίτην, ὁ ὁποῖος

— Ἐλεημοσύνην, καλέ μου κύριε.

Ἡμέραν τινά, κατὰ τὴν ὁμοίαν προσέφε-
ρον τὴν τακτικὴν ἐλεημοσύνην μου εἰς τὸν

Ὅστις ἐσταμάτησε πρὸ του πτωχοῦ και,
ἀφοῦ μετ' ἐνδιαφέροντος ἐπεσκόπησε τὸν

— Διατί ἐπαίτεῖς, ἐνφ' ἡδύνασο νὰ ἐργα-
σθῆς; Εἰμαι πρόθυμος νὰ σὲ εὐκολύνω με

— Διατί γελᾷς; ἠρώτησεν ὁ διαβάτης.

Ἀκολούθησε τὰς συμβουλὰς μου και θ' ἀπο-
κτήσῃς περιουσίαν. Θὰ σὲ φέρω παράδειγμα

Ὅταν κατὰ τὸ 1915 εὐρισκόμην εἰς τὰς
Βρυξέλλας, εἰσηλθὼν εἰς ἓν βιβλιοπωλεῖον

— Εἰσθε σεῖς, φίλε μου, ποῦ μοῦ ἐδίδοτε
ἐλεημοσύνην εἰς τὴν Βεροῦσλήν;... Ἐθυ-

(Παράφρασις)

ΕΥΤΕΡΗ Μ.

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Δ’ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ

‘Ανδρέας Γ. Ναούμ.

‘Ιωάννης Α. Μολφέσης.

Είς τὸ φύλλον αὐτὸ θ’ ἀπαντήσω εἰς δσά γράμματα εἶχον μείνει ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ προηγουμένου φύλλου, εἰς δσας δὲ ἐπιστολάς ἐλάβωμεν τὴν ἐβδομάδα ταύτην, θ’ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Τὴν ἡμέραν ἀκριβῶς, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ Παιδικὸν εἰδέτεο εἰς τὰ πιστήρια, παρουσιάσθη εἰς τὰ γραφεῖά μας μικρὰ ἀπειροὴ ἀπὸ μαθητῶν τῆς ἐκτῆς τάξεως τοῦ Ζαπτείου, συνοδευόμενα ἀπὸ φίλην κυρίαν. Αἱ μικροὶ αὗτοι δεσποινίδες, εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Παιδικοῦ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν παιδιῶν, ἔκαμαν συνεισφοράς ἐκ τῆς τάξεώς των καὶ αὐτῶς ἡ ἐκτὴ τάξις τοῦ Ζαπτείου συνέλεξε τὸ ποσὸν τῶν 350 γροσίων. Τὸ ποσὸν τοῦτο καταχωρήθη εἰς τὸν Β’ κατάλογον καὶ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον. Σήμερον ἔχομεν καθήκον νὰ ἐξάρωμεν τὴν φιλόφρονον ταύτην πρωτοβουλίαν τῶν μαθητῶν τῆς ἐκτῆς τάξεως τοῦ Ζαπτείου, αἱ ὁποῖαι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων βοηθημάτων, ποῦ δίδουν εἰς τὰς ἀπόρους Ζαπτιδῶν, δὲν ἠσπέρησαν εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Παιδικοῦ. Τὰς συγκαίρομεν ὀλοφύχως καὶ ἐρέφωμεν τὴν ἐλπίδα, οἱ νεάνιδες, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τῶν πρώτων βημάτων των εἶναι τόσο φιλόφρονες καὶ δαιμόνιοι τόσο ἐγγενῆ αἰσθήματα, θὰ δεικνύσῃτε ὅλας τὰς ἐλπίδας, τὰς ὁποίας στηρίζει ἡ κοινότης μας ἐπ’ αὐτῶν.

Ἡ Κλεονίκη Π. Γεωργιάδου, ποῦ ἀγορᾷ τὴν καλὴν κόρην Εἰρήνην ἀπὸ τὸ μυστικόν των «Τριῶν φίλων», διατυπῶναι καὶ τὸ παράπονον, διατὶ νὰ μὴ δημοσιεύῃ τὸ Παιδικὸν περισσότερα αἰνίγματα.

Τὴν ἰδίαν πρόσκλησιν διατυπῶναι καὶ ἡ Μαρία Τσιμισιόζογλου, καθὼς καὶ ἄλλοι ἀναγινώσκουσι μας. Τὴν ἐπιθυμίαν των ταύτην σπεύδει νὰ ἱκανοποιήσῃ ἀπὸ τῆς σήμερον τὸ Παιδικὸν καὶ ἀρχίζει δημοσιεῖον ἀνα δέκα πνευματικῶν ἀσκήσεις, ὡστε ἕκαστος διαγωνισμὸς θ’ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν λέσιν τριάκοντα πνευματικῶν ἀσκήσεων.

Ἡ Οὐρανία Κουμπαρέκου, κρίνουσα τὴν ὕλην τοῦ Παιδικοῦ, ἐξαίρει τὴν συνεργασίαν τοῦ παν-

ισρωτάτου μητροπολίτου Σελουκείας κ. Γερμανοῦ, ἐνθα εὗρισται τόσο ἀφάλιμα διὰ τὸν βίον. Παρακαλῶ, ἐν τούτοις, τὴν μικρὰν μου φίλην νὰ γράψῃ μὲ ζωντανήν μελάνην, διότι τὰ γράμματα τῆς εἶναι δυσανάγνωστα.

Ἡ Ἀνθισμένη ἀμυγδαλιὰ πολλὰ τὰ καλὰ προμαντεύει διὰ τὸ Παιδικὸν καὶ φροναί, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος θὰ εἰσχωρήσῃ ἀνεξαιρέτως εἰς ὅλας τὰς οἰκογενείας, ὅπου ὑπάρχον παιδιὰ τῆς ἡλικίας τῆς.

Ὁ Ἰπποκράτης Α. Μανρίδης ἐστὶν ἕνα ποιημᾶτις ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ φίλη τοῦ ‘Ασ’Ολα» μας. Ὁμιλεῖ διὰ τὴν ἀγαθοεργίαν, τὴν ὁποίαν καθίς δύναται νὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς ὡς ὁ ἥλιος τὴν ἀκτίνά του.

Ἀπὸ τὸ Πουλᾶκι τῆς Χαλιηδόνας περιμένομεν τὸ ὑποσχεθὲν μέχρι τῆς Τρίτης, τὰ βραδύτερον.

Ὁ Γέρωε τοῦ Μωριά δέχεται τὴν ἰδέαν τοῦ Χαρταστοῦ διὰ τὴν σύνθεσιν ποιήματος διὰ τὸ Παιδικὸν, ἀλλὰ τὴν εὗρισται δύσκολον. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν πρότασιν τῆς Μαρίνας Καλινούλου, λέγει, ὅτι προτιμᾷ τὸ Παιδικὸν μὲ 4 σελίδας περισσότερας, παρὰ δις τῆς ἐβδομάδος ἐπίσης ἐπιπροστί τὴν πρότασιν τῆς Ἀννης Οὐζούνη. Διαβιβάζω, φίλε μου, τὰ συγκαρητήριά σου εἰς τοὺς μαθητὰς τῆς Δ’ καὶ Ε’ τάξεως τοῦ Ζωγραφείου διὰ τὰ φιλόπνευχα αἰσθήματά των. Τὴν ἰδέαν σου, ὅπως διοργανωθῇ ὑπὸ τοῦ ‘Ασ’Ολα» παιδικῆ ἰσρτῆ ὑπὲρ τῶν ἀπόρων παιδιῶν, τὴν ὑποβάλλω εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Μάλιστα, Φανή Παροπούλου, ἡ ὁποία μοῦ γράφεις ἐξ ὀνόματος τῆς Θ’ τάξεως τοῦ Ἰωαννινοῦ, εἰμπορεῖτε νὰ ἐγγραφῆτε μόνον εἰς τὸ Παιδικὸν καὶ θὰ λαμβάνετε τὰ φύλλα σας ὅλα μαζί εἰς ἓν δέμα ἐπὶ μίαν διεύθυνσιν, ὅπου ἂν οἰεσθεσθε, εἴτε εἰς τὸ σχολεῖον, εἴτε ἄλλου. Αὐταὶ αἱ ἰδιαιτέραι ἐγγραφαὶ γίνονται ἀποκλειστικῶς διὰ τὰ σχολεῖα εἰμπορεῖτε, λοιπόν, νὰ ἐπιφερῆσθε αὐτῆς τῆς ἐκόλλας.

Ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν σου, Ἀτρόμητο νησιώτερον, καὶ ο’ εὐχαριστῶ διὰ τὰ τραφερά αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἐρέφεις διὰ τὸ Παιδικὸν.

Ἀγγέλλω σήμερον τὰ ἐγκριθέντα ἔργα: «Τὸ ζητανί» Μεταλάου Κωνσταντινίδου, «Χριστοῦγεννα» Ἰωάννης Κολλετοῦ, «Ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ» Βοσκορινῆς ἀβρας, «Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔσπαιτου» Σπ. Μιχαηλίδου.

Τὸ ἰον φύλλον τοῦ Παιδικοῦ τελείως ἐξηγεληθῆ. Εἰδοποιούμεν, λοιπόν, ὅλους, ὅσοι μὰς ζῆ-

τοὺν ἐξ αὐτοῦ, οἱ δὲν δυνάμεθα ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ ἱκανοποιήσωμεν τὴν ἐπιθυμίαν των.

Ἐπίσης ἀπευθυνόμεθα πρὸς ὅσους ἔχον τὸ ἰον φύλλον τοῦ Παιδικοῦ καὶ δὲν τὸ κρατοῦν διὰ τὴν συνέχειαν, οἱ τὸ ἀγοράζωμεν ἀντὶ ἐνὸς γροσίου, ὅσον δηλαδὴ τοὺς ἐτοιχίω.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν Διαγωνισμῶν τῆς Μεταφράσεως Τουρκικοῦ, Γερμανικοῦ καὶ Γαλλικοῦ κειμένου θ’ ἀ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

ΕΙΡΗΝΗ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Ζ’

Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

[Ὁ Διαγωνισμὸς οὗτος περιλαμβάνει τὰς λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων 31—60, αἵτινες δὲ δημοσιεύωσιν εἰς τὰ φύλλα 7—9]

31.—Αἶνιγμα.

Ἴσως ὑπῆρξα, θνητὴ, ἡ ἀρχὴ σου, ἄλλ’ ὁμως, ἀφύπνωτος θὰ εἶμαι τὸ τέλος. Ἀκέφαλον μ’ ἔχεις εἰς τὴν κεφαλὴν σου, μὲ ἄλλο κεφάλι μὲ ἔχεις ἓν μέλος. (Ἀποστολεὺς Φ. Ρ.)

32.—Στοιχειόγραφος.

Ἄν μ’ ἐγγίσῃς, σὲ ψυχραίνω μ’ ἓνα γράμμα σὲ θεομαίνω. (Ἀπ. Καλλιθέλαδος ἀηδῶν).

33.—Παίγνιον

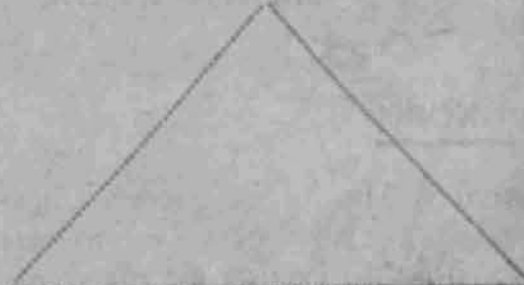
Λάβετε τρία πικρία καὶ τοποθετήσατέ τα οὕτως, ὡστε μὲ τρεῖς μαχαίριές νὰ γίνουν ἐννία κομμάτια. (Ἀπ. Ἐλισάβετ Ι. Παπαδοκοῦλου).

34.—Ἐρώτησις.

Ἐνα μαῦρε γιῶτα τί εἰμπορεῖ νὰ κέρη; (Ἀπ. Αἰκατ. Χρηεῖδου).

35.—Πρόβλημα.

Νὰ ἐγγράψετε διὰ τριῶν γραμμῶν ἐντὸς τοῦ τρίγωνου τούτου ἓνα ῥόμβον, ἓν τραπέζιον, ἓν παραλληλόγραμμον καὶ ἓν τρίγωνον.

(Ἀπ. Εὐάγγ. Ἰερὸ. Χαρολαμπίδης).

36.—Ἀπορία.

Ποῖα ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία ἐκάθησέ ποτε εἰς τὸν θρόνον; (Ἀπ. Ἀθ. Μαρτίτης).

37.—Μαίανδροι.

Table with letters N, Σ, Δ, Α, Η, Ξ arranged in a grid pattern.

Ν’ ἀντικατασταθοῦν αἱ στιγμαὶ διὰ γραμμάτων οὕτως, ὡστε τὰ ἀναγινώσκονται: Ἑλλην φιλόσοφος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, Ἑλληνίς ποιήτρια, πόλις τῆς Εὐθείας, χώρα τῆς Ἀσίας, νομὸς τῆς Ἑλλάδος, ὄρος τῆς Εὐρώπης. Ἑλλην νομοθέτης, σύζυγος βασιλέως τῶν Θηβῶν, ἀστὴρ, ὄνομα κύριον. (Ἀπ. Αἰκατ. Ραφτοκοῦλου).

38.—Παράδοξον.

Ποῖον οὐσιαστικὸν δὲν εἶναι οὐσιαστικόν; (Ἀπ. Ζεῦσις).

39.—Πρόβλημα.

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ τοποθετήσῃτε τοὺς ἀριθμοὺς 1—25 εἰς τετράγωνον, περιέχον 25 τετραγώνια (5 x 5), οὕτως ὡστε προσκεθήμενοι ὀριζοντίως, καθέτως καὶ διαγωνίως νὰ δίδουν τὸ ἀθροισμα 65; (Ἀπ. Ἄννα Μετμαρίδου).

40.—Γεωγραφικὴ ἐρώτησις

Ποῖα πόλις ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεῖς πόλεις; (Ἀπ. Κυθίλη Π. Σαρόγλου).